

Vezetői kihívások a 21. században

- Eric D. Rust* Önvezetés: vezetés kívül-belül 2
- Randy Hurst* Bibliai alapelvek átültetése a gyakorlatba 7
- Mark Batterson* Győzelem a kudarcokon keresztül 15
- Jim Hall* Szavazó - tanítvány - tanítványozó 23
- Christina M. H. Powell* Bioetika és házassági tanácsadás 32
- Gary Grogan* A Szentlélek-kereszttség újszerű bemutatása 38
- W.E. Nunnally* A csodák valóban megszűntek?! 44

ÖNVEZETÉS

A saját életünk vezetésének felelőssége

Írta: Eric D. Rust

Mondd ki azt a szót, hogy „vezetés” egy kerek asztalnál ülő, sok szellemi ajándékkal megáldott vezetők körében, és a társalgás nyomban arra fog terelődni, milyen feladatokkal is jár a mások vezetése. A gyülekezeti vezetők a hét nagy részét emberek vezetésével töltik. Mégis, legnagyobb igyekezetünk közben, ahogy egyre jobb vezetőkké akarunk válni, gyakran átsiklunk a legnagyobb kihívás felett, ami a vezetést illeti – a saját magunk „vezetése” felett.¹ Sokszor elhanyagoljuk azt, hogy magunkat is irányítsuk, mivel saját magunk vezetése sokkal nehezebb, mint mások vezetése.²

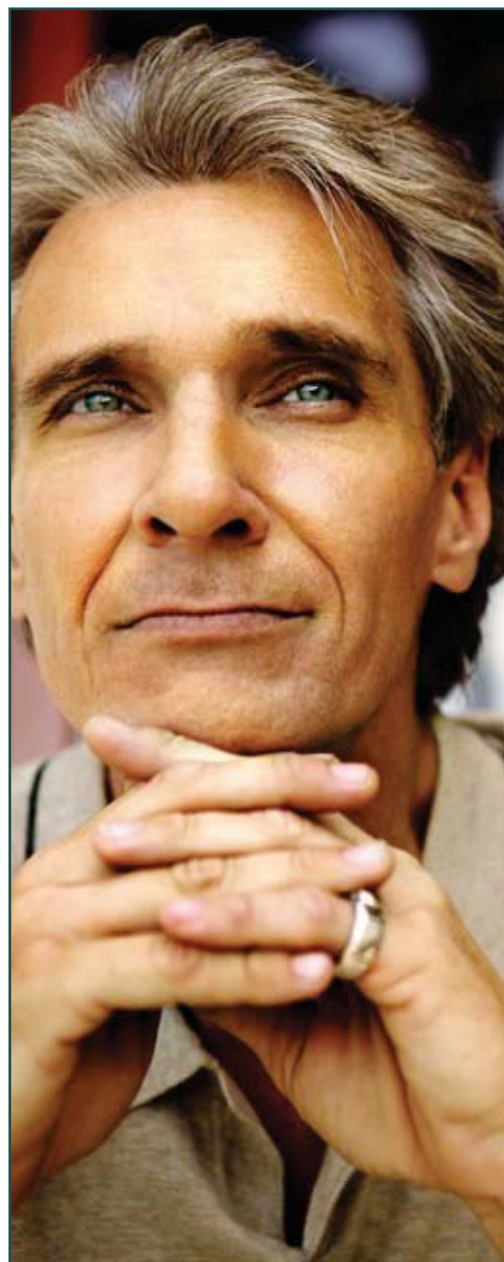
Alig telik el egy hét anélkül, hogy ne hallanánk, hogy újabb vezetőt iktattak ki vezetői pozíciójából. Ezt a kudarcot szexuális kompromisszumokra, pénzügyi baklövésekre, hatalomvágyra vagy rossz vezetésre szoktuk fogni. Mindezek ellenére, ezek a kudarcok csupán egy mélyebb, személyes kudarc nyilvános tünetei. Ha tovább vizsgáljuk a problémát, rendszerint felfedezzük, hogy az adott vezető elhanyagolta saját személyes életét.

Leading From The Inside Out („Vezetni kívülről-belülről” – a ford.) című könyvében Samuel Rima így ír: „Az, ahogyan egy vezető saját személyes életét igazgatja, valójában mélységesen hat arra a képességére, amellyel hatékonyan vezethet másokat. Közvetlen összefüggés van önmagunk vezetése és az emberek vezetése közt.”³

Pál, az újszövetségi író, szintén megértette ezt az elvet: „megsanyargatom és szolgává teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.” (1Kor. 9:27).⁴ Pál megértette, hogy ahhoz, hogy azzá válhasson, amivé Isten hívta el őt, arra volt szüksége, hogy állandóan rendben tartsa az életét.

Az önvezetés fontossága

Kell, hogy a vezetők gondozzák, ápolják, és igazgassák személyes életüket. Vezetői körökben ezt önvezetésnek nevezik. A hatékony vezetőknek minden más területnél több energiát kell befektetniük abba, hogy önvezetési képességeiket fejlesszék.

Dee Hock, aki a vezetés területén jeleskedő szakember, úgy vélekedik, hogy az önvezetés a vezető idejének 50%-át kell, hogy kitegye. Mi történne, ha a gyülekezeti vezetők komolyan megfogadnák ezt a tanácsot és a hetük felét önvezetésbe fektetnék be? Ahhoz, hogy olyan egészséges vezetők váljanak belőlünk, akiket Isten szeretne látni, fejlesztenünk kell személyes uralmunkat saját életünk fölött.

Jellemformálás

A személyiség és ajándékaink megértése, az értékek letisztázása, az erősségek és gyengeségek megnevezése, a kommunikációs készségek fejlesztése, valamint a hatékony időfelhasználás mind olyan fontos területek, melyekre a vezetőknek külön energiát kell szentelniük. Míg az önvezetésnek tucatnyi aspektusa van, egyik sem bír olyan kritikus fontossággal, mint a vezető jellege. Ha egy vezetőnek nincs jellege, akkor semmije sincs. Jellemünk az, ami definiál bennünket. Csak akkor tudjuk, hogyan kell növekednünk, miután már meghatároztuk, kik is vagyunk. A keresztény vezető számára tehát, a jellem mindennek az alapja.

Az erős erkölcsös jellem hiányában egy vezető hajótörést fog szenvedni. Pénzügyi melléfogásokat helyre lehet hozni. A rossz kommunikációt is helyre lehet. Meg lehet oldani olyan problémákat is, amikor bizonyos vezetői döntések nem úgy sülnek el, ahogyan a vezető beígérte. A jellembeli hibák viszont tönkre tehetik a vezetőt. Erkölcsi és etikai kompromisszumokból gyakran lehetetlen felépülni. Ha egyszer egy vezetővel szemben elveszett a bizalom, azt már ritkán lehet visszanyerni. Az emberek csak olyan vezetőket akarnak követni, akik a tisztesség legmagasabb szintjét képviselik.⁶

Andy Stanley tisztán leírja ezt: „Minduntalan egy-egy döntésre, szóra vagy reakcióra vagyunk attól, hogy összeromboljuk azokat a dolgokat, melyek felépítése évekbe telt.”⁷ Húsz vagy harmincévnyi hűséges szolgálatot Isten felé össze lehet rombolni mindössze egy kompromittáló döntéssel. Amikor egy vezető hibás jellemére fény derül, a probléma általában a tisztesség hiányára vezethető vissza. A tisztesség, vagy integritás annyit jelent, hogy az vagy belül, akinek állítod magad kívül.

Erwin McManus egy görögdinnyés analógiát használ az integritás leírásához. 8 Biztosan vettél már görögdinnyét. Ahogyan ott állsz a zöldséges részlegen, és kezdedben tartod a dinnyét, csak a héját látod. Megütögeted kívülről, és ha szép, kongó hangja van, megveszed. Mikor a kasszánál fizetsz, valójában a nehezen megkeresett pénzedet költöd egy olyan görögdinnyére, amelynek most még csak a héját látod. Amikor hazaérkezel, és felnyitod, mire számíatsz? Mit fogsz látni? Hát görögdinnyét. Bízta abban, hogy a dinnye ép és teljes. Mi van, ha felnyitod, és egy banánt találsz a belsejében? Ez soha nem történhet meg, mert a görögdinnye egy teljességet képez: mindig az belül, aminek kívül állítja magát.

Na és mi a helyzet veled? Ha valaki lehántaná rólad a külső réteget, mit találna? Azt találna belül, aminek kívül állítod magad? Ebben előrébb jár a görögdinnye, mint az emberek – természeténél fogva ugyanis a dinnye egy teljes egészét alkot. Ez a teljesség-integritás nem fakad automatikusan az emberekből, még a vezetőkben sem. Fejleszteni kell.

Azok a vezetők, akik gyakorolják az önvezetést, élesen látják életük összeférhetlenségeit. Ahelyett, hogy figyelmen kívül hagynák, mikor ezek az összeférhetlenségek még kis méretűek, inkább elkezdik magukat ahhoz igazítani, amit hisznek. Megértik, hogy az életet nem lehet pici dobozokba kategorizálni. Teljes lényekként lettünk megteremtve.

Nem lehetünk mások akkor, amikor egyedül vagyunk, illetve amikor nyilvánosság előtt kell lennünk.

Mint vezetőknek, muszáj eldöntenünk, kik akarunk lenni, majd ehhez kell igazítanunk magunkat, hogy tényleg olyanná is váljunk végül.⁹ Ez nem könnyű, mivel az a személy, akivé nem akarsz válni, megegyezik azzal, akivé válhatsz, ha saját eszközeidre hagyatkozol. Jézus azt mondta: „Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja.” (Máté 16:25) Egy önvezetőnek meg kell halnia benne rejlő természetes hajlamai számára, hogy azzá válhasson, akivé Isten elhívta őt.¹⁰ Isten arra hív bennünket, hogy kívül-belül vezetők legyünk – vezetők, akiket inkább definiál az, amilyenek belül, mintsem az, aminek kívülről látszanak.

A különböző titulusok, és a vezetőséggel járó plusz juttatások miatt a vezetők életébe nagyon könnyen besétálhat a büszkeség. Amikor a gyülekezeti vezetők szexuális bűn, vagy hatalmi játszmák áldozataivá lesznek, a probléma gyökere gyakran a büszkeség. A Róma 12:3 emlékeztet bennünket, hogy „ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint.” Az 1Péter 5:5 pedig figyelmeztet: „Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”

A gyülekezeti vezetők megalapozottak maradnak, és szüntelenül figyelmeztetéseket kapnak, amikor úgy döntenek, hogy gyakorolják a szolgálat szellemi fegyelmét. Amikor a vezetők térden állva szolgálnak, vagy a karjukon elsimul a felszolgáló ruha, az emlékezteti őket arra, hogy Jézus a szolgálatban talált rá saját nagyságára. Amikor kicsinnyé lett, akkor vált naggyá. A „kicsiny” és a „szolgaság” természetszerűen talán kényelmetlenül hangzó szavak egy vezetőnek, mégis olyan szavak, melyek nem okoztak kényelmetlenséget mindannyiunk Vezetőjének.

Gyengeségeink számon tartása egy másik kiváló mód arra, hogy sakkban tartsuk a büszkeséget. Sok vezető nincs tisztában saját erősségeivel és gyengeségeivel. A gyengeség beismerése személyes biztonságot és alázatot követel.¹¹ Azok a vezetők, akik gyakorolják az önvezetést, képesek beismerni gyengeségeiket. A büszkeség táplálása helyett – mely elfedezi gyengeségeiket – megvallják azokat, és segítségül kérnek olyanokat, akik ezen a területen erősek, hogy segítsenek nekik megbirkózni velük.

Jellemünk védelmezése

A gyülekezeti vezetőknek uralniuk kell magukat, mert nagy a tét. Üzleti vezetőknél dollár jelek nyomják a mérleg másik oldalát. Gyülekezeti vezetők számára a mérlegben a jövőbeli szolgálatok és az örökkévalóság vannak. Bár szomorú látni, ahogyan egy üzleti vagy politikai vezető saját nemtörődömségének áldozata lesz, az ár sokkal nagyobb, amikor egy gyülekezeti vezető esik el.

Pat Williams, az Orlando Magic kosárlabda csapat Krisztus-követő alelnöke hat gondolatban összegezte, hogyan védelmezhetjük jellemünket.¹² Ez a hat pont hasznos segítség az olyan gyülekezeti vezető számára, aki kiválóan szeretné önmagát vezetni.

1. Fordíts időt a test és a lélek következetes vizsgálatára és viszonyának visszaállítására.

Sok gyülekezeti vezető olyan gyors iramú szolgálati tempót diktál magának, hogy saját maga számára alig talál időt. Jézus mintát adott a lélek helyreállítására azáltal, hogy rutinszerűen félre vonult a tömegetől, hogy időt tölthessen egyedül az Atyával. Az önvezetők rendszeresen teremtenek időt arra, hogy imádkozhassanak, naplót írjanak vagy olvassanak. A jól irányított szív a lehető legjobb ajándék, amelyet egy vezető adhat a követőinek.

Ehhez hozzájön az is, hogy a vezetőknek gondot kell viselniük saját testükről is. A testi egészség sok pásztor számára sötét folt. A Biblia azzal szembesít bennünket, hogy tisztelnünk kell a testünket (1Kor. 6:20) A jó egészség energiát és állóképességet ad, hogy aktívan járassunk Isten elhívásában. A helyes étkezés és a rendszeres testmozgás minden vezető életvitelének része kell, hogy legyen.

2. Amikor erkölcsi döntéssel vagy egy kísértéssel szembesülsz, gondold át, milyen példát állítasz azzal mások felé, ha beadod a derekad.

Gondolj mindazokra, akik figyelnek rád – gyerekekre, barátokra, tanítványokra és gyülekezeti tagokra. Hogy fogja érinteni őket a döntésed? A gyülekezeti vezetőséggel együtt jár az erkölcsi tekintély szent ajándéka.¹³ Erkölcsi tekintélyünket akár egy pillanat alatt is elveszíthetjük. Amikor kísértés csábít, meg kell kérdeznünk magunkat, hogy megéri-e a kísértésbe esés azt a fájdalmat, amit vele olyanok számára okozunk, akik felnéznek ránk.

3. Tedd magad elszámoltathatóvá egy kisebb baráti kör számára, akikben megbízol.

A magányos farkasok számára sokkal nagyobb a kiégés kockázata, mint olyan vezetők számára, akik olyan kapcsolatokkal rendelkeznek, melyek elszámoltathatóságot biztosítanak. Az önvezetés túl nagy feladat ahhoz, hogy egyedül birkózzunk meg vele. Szükséges, hogy a vezetők rendszeresen összejöjjenek egy olyan csoporttal, amelyben olyan emberek vannak, akikben megbíznak, és akik ellenőrizhetik őket – és akiknek feltehetik nehéz kérdéseiket. Mindannyian képesek vagyunk arra, hogy hazudjunk önmagunknak, ami gyakran ahhoz vezet, hogy végül el is hisszük őket. A barátokat viszont nem olyan egyszerű rászedni.

4. A teljességre, integritásra fókuszálj, ne arra a képre, amit mások felé vetítesz.

Azok a vezetők, akik gondozzák belső életüket, következetesen felül fognak emelkedni olyan élethelyzeteken, melyek megpróbálnák őket lehúzni. Dr. Robert Terry, a „Reflective Leadership” („Meggondolt vezetés” - a ford.) szerzője megjegyzi, hogy „saját magunk igazi kihívása a hitelesség – az, hogy igaziak legyünk és magunkban is igaziak legyünk, kapcsolatainkban és a világban is.”¹⁴

5. Növekedj a hitedben.

Mint Krisztus követői, hisszük, hogy Isten Lelke rendelkezik erővel ahhoz, hogy szellemi változást hozzon emberek életébe. A jellemformálás túl bonyolult feladat ahhoz, hogy Isten Lelkének bevonása nélkül akarjuk megvalósítani. Ha ápoljuk a kapcsolatot Krisztussal, és folyamatosan rá vagyunk hangolódva az Ő Lelkére, az arra készíti bennünket, hogy arra a munkára hagyatkozzunk, amit Isten végez az életünkben. Minél mélyebben merülünk bele Isten szeretetébe, annál mélyebb lesz a szeretetünk mások felé, és annál nagyobb lesz a védelmünk mindazzal a gonosszal szemben, ami ér bennünket.

6. Kompromisszumoktól mentesen, és keményen kezeld jellembeli hibáid és a rejtett bűnöket.

Minden vezetőnek van árnyas oldala. Vannak, akik embereknek akarnak megfelelni. Mások hírnevet akarnak maguknak. Más vezetők nem bírják kezelni a haragot vagy kodependenciával küzdenek. Ezek a dolgok mind befolyásolják egy vezető vezetési képességeit. Bill Hybels vezetőket kérdez: „Ki felelős azért, hogy

megoldja a te belső problémáidat, hogy a gyülekezetet ne befolyásolja negatív módon a te szemeted? Te vagy az.”¹⁵ A lelki vezetőknek meg kell oldaniuk ezeket a dolgokat. A gyülekezeteink függnek ettől.

Befejezés

A „The Next Generation Leader” („A következő nemzedék vezetője” – a ford.) című könyvének utolsó lapján Andy Stanley egy nagyszerű kérdést tesz fel: „Mi az a kis dolog az életemben most, amiben ott van a lehetőség, hogy elhatalmasodjon?”¹⁶ A rossz jellem nem csak úgy a semmiből bújik elő. Kicsiben kezdődik – olyan kicsiben, hogy gyakran észre sem vehető. Aztán végül, ez a kis dolog, mely valaha észrevehetetlen volt, olyan hatalmas dologgá nővi ki magát, hogy egy vezető életét kontrollálni kezdi. Csak úgy, mint a rák esetében, amikor az ember testében kialakul, a legmegfelelőbb idő a jellemhibák eltávolítására az, amikor még csak kicsiben vannak jelen.

Az ő végtelen nagy bölcsességében, Isten úgy döntött, hogy az egyház jövőjét vezetők kezébe teszi le. Világos elvárásai voltak ezzel. Arra vágyik, hogy kivételes vezetőkke váljunk. Azt akarja, hogy élesítsük, fenjük vezetési készségeinket, hogy hatékonyan tudjunk kommunikálni, és hogy jól tudjuk igazgatni csapatainkat. De mindezek felett, Isten vágya az Ő vezetői felé az, hogy az önvezetés művészetének mestereivé váljanak.

Eric D. Rust, vezető pásztor, Cedar Hills Church (Assemblies of God), Sandpoint, Idaho

Jegyzetek

1. Bill Hybels, *Courageous Leadership* („Bátor vezetés”) (Grand Rapids: Zondervan, 2002), 182.
2. Dee Hock, „The Art of Chaordic Leadership,” („A kaordikus vezetés művészete”) *Leader to Leader* 15 (Winter 2000): 20–26. <http://www.pdf.org/leaderbooks/L2L/winter2000/hock.html> on 13 April 2005.
3. Samuel D. Rima, *Leading From the Inside Out: The Art of Self-Leadership* („Vezetés kívül-belül: az önvezetés művészete”) (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 27.
4. Az eredeti cikkben a következő Bibliafordítás szerepelt: Holy Bible, New Living Translation, copyright © 1996, 2004, unless otherwise noted. Used by permission of Tyndale House Publishers, Inc., Wheaton, Illinois 60189. All rights reserved.
5. Hock.
6. Hybels, 189.
7. Andy Stanley, *The Next Generation Leader: Five Essentials for Those Who Will Shape the Future* („A következő nemzedék vezetője: Alapkövetelmények azok számára, akik a jövőt fogják formálni”) (Sisters, Ore.: Multnomah Publishers, 2003), 119.
8. Erwin R. McManus, *Uprising: A Revolution of the Soul* („Lázadás: a lélek forradalma”) (Nashville, Tenn.: Thomas Nelson Publishers, 2003), 70.
9. *Ibid.*, 81.
10. Pat Williams and Jim Denny, *The Paradox of Power: A Transforming View of Leadership* („A hatalom paradoxona: Egy átformáló nézet a vezetésről”) (New York: Warner Books, 2002), 98.
11. Stanley, 22.
12. Williams and Denny, 125.
13. Stanley, 117.
14. Williams and Denny, 127.
15. Hybels, 192.16. Stanley, 132.

Bibliai alapelvek átültetése a gyakorlatba

Írta: Randy Hurst

Egy újabban készült tanulmány azt állítja, hogy az embereknek csupán 10%-a hoz döntést Krisztus követésére istentiszteleti alkalom alatt. A gyülekezet evangélizációs szolgálatának legnagyobb prioritása így éppen az, hogy saját tagjai hét közben aktív bizonyágtevők legyenek.

Egy másik tanulmány viszont arról számol be, hogy a gyülekezetnek átlagosan kevesebb, mint 10%-a végez személyes bizonyágtevést. Miért nem beszél több keresztény ember Jézus Krisztusról másoknak? Sokan úgy gondolják, hogy ennek oka az apátia – vagyis, hogy a keresztényeknek nincs erre gondolja, nem érdekli őket. Ehelyett, a legtöbb embernél az ok a magabiztosság hiánya. Hiszem, hogy Krisztus követői hatékony tanúságtevők akarnak lenni, de alkalmatlannak érzik magukat, félnek, sőt néha rettegnek attól, hogy meg kelljen osztaniuk hitüket másokkal, kiváltképp olyanokkal, akiknek semmilyen keresztény hátterük nincs.

Jézus azt mondta, „Megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.” (János 8:32). Ha a hívők tisztában vannak azzal, mit mond az Isten által ihletett Ige az evangélizáció természetéről, az megszabadítja őket az alkalmatlanság érzetétől vagy akár attól a félelemtől, hogy tanúbizonyágukat megosszák.

A kolossébeliekhez írt levélben Pál olyan módon ír az evangélizációról, mely segít, hogy a hívők megszabadulhassanak olyan téves elképzelésektől vagy érzésektől, melyek elriasztják őket attól, hogy Krisztusról beszélhessenek. Pál egy egyszerű, biblikus és gyakorlati megközelítést ad, hogy segítsen a hívőknek a kapcsolatokra épülő evangélizáció terén.

A leggyakrabban kérés az Evangélizációs Megbízottak (az Assemblies of God egyházban – a ford.) felé az, hogy küldjenek anyagokat az evangélizációval kapcsolatos személyes motivációra és képzésre vonatkozóan. Pásztorok és más gyülekezeti vezetők sokféle módon taníthatnak a következő alapelvekről és gyakorlati lépésekről, melyeket maga Pál is támogatott. Ezek az alapelvek egy biblikus keretet adnak a személyes evangélizáció tanításához, és segítenek, hogy az a hívő életvitelének szerves részévé válhasson.

Pál apostol szemlélete

Az evangélizáció nem egy szabadon választható opció; az hogy hogyan végezzük, már

igen. Ugyanaz a Biblia mondja el számunkra, hogyan végezzük, amely a parancsot is kiadja arra, hogy elérjünk embereket.

Pál egy mélyreható, mégis nagyon gyakorlatias tanítást adott a hatékony keresztény tanúságtételről a kolossébeli gyülekezetnek. Levelének utolsó instrukciói arról szóltak, hogyan kell a keresztényeknek viszonyulnia nem-hívókhöz – akiket teljesen megfelelő módon „kívülállókknak” nevez (4:5). Pál szemléletét én felelet evangélizációnak hívom (lásd 6. vers). „Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni. Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amely miatt most fogoly is vagyok, hogy azt hirdethessem. Bölcsen viselkedjete a kívül állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel. Beszédetek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.” (Kolossé 4:2-6 – dőlt betűs kiemelés hozzáadva).¹ Pál instrukcióiban azt találjuk, hogy a hatékony bizonyágtétel két alapelvet tartalmaz: az Istenre hagyatkozást (2-4. vers) és a fegyelmet (5-6. vers). Fegyelmeznünk kell magunkat, hogy elvégezzük saját részünket a személyes evangélizációban, miközben folytonosan Istenre kell hagyatkoznunk azt illetően, hogy ő megteszi mindazt, amit csak tud.

Pál a Kolossébeliekhez írt levél egy korábbi részében beszél erről az isteni/emberi interakcióról: „Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem.” Pál szót emel az olyan emberi erő kifejtés mellett („fáradozom, és küzdök”), mely Istenre hagyatkozik („az Ő ereje által”).

Az Istenre hagyatkozás és a fegyelem alapelvei mellett Pál hat gyakorlati lépést is felsorol, melyek a keresztény életben segítenek abban, hogy folytonos és hatékony lehessen bizonyágtévésünk a hitetlenek felé. Egy pásztor kétféle módon taníthat ezekről az alapelvekről a gyülekezetben. Először is, taníthatja az alapelveket és a gyakorlati lépéseket együtt, egy teljes, a személyes evangélizációról szóló bibliai szemléletként. Másodsor, minden egyes alapelvet és gyakorlati lépést hangsúlyozni kell, amikor csak lehet, mindenféle szövegkörnyezetben. Egyetlen tanítás vagy prédikáció önmagában nem fog segíteni a hívőknek, hogy ezeket a gyakorlati dolgokat megfelelően beépítsék életvitelükbe.

1. gyakorlati lépés – Imádkozz nyitott ajtóért

„Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját” (Kol. 4:3)

Pál úgy kezdi a kolossébeliekhez intézett útmutatást, hogy imádságra buzdítja őket. Az imádság elengedhetetlen az evangélizációhoz. Hacsak nem dolgozik Isten az emberek szívében és életében, munkánk nem fog maradandó eredményeket hozni.

Az Apostolok cselekedeteiben találunk egy példát, mely feltárja, hogyan dolgozik Isten egy küldöttében. Mikor Pál és társai elmentek egy folyópartra Filippi városán kívülre, hogy imádkozzanak szombaton, leültek, és elkezdtek beszélni egy csoportnyi asszonyhoz. „Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond.” (ApCsel 16:14). Pál elmondta az üzenetet; az Úr pedig megnyitotta Lídia szívét.

Miénk a kiváltság és a felelősség, hogy megosszuk az emberekkel az evangéliumot. De csakis Isten nyithatja meg egy ember szívét. Istenre kell hagyatkoznunk, hogy biztosítson számunkra alkalmakat, hogy megértsék hallgatóink mindazt, amit mondunk, és hogy döntésre készítse szíveiket.

A hívőknek szüksége van, hogy ismételt, rendszeres tanítást kapjanak az imádságról és a bátorításról, hogy mindennapi életüket az imádság jellemezze.

2. gyakorlati lépés – Tisztán mondd el az üzenetet:

„...hogyan úgy tehessem nyilvánvalóvá ezt a titkot, ahogy szólnom kell.” (Kolossé 4:4, Csia Lajos fordítás)

Az üzenet, melyet Pál hirdetett, az Isten titka volt (Kolossé 2:2). Üzenetünk fókuszában ott kell lennie Jézusnak is (lásd Kolossé 1:13-23, 28; 2:9-15)

Jézus mennybemenetele után Péter apostol elég gyorsan az újszövetségi egyház egyik legprominensebb hangjává vált. A Szentlélek erejével betelve, ez a teljesen iskolázatlan halászember az evangélium ékesszóló, és erőteljes prédikátorává lett. Legjobban ismert prédikációját Pünkösd napján mondta. Lukács viszont, emellett Péter számos más beszédét is lejegyezte az Apostolok cselekedeteiben, amikor az apostol az evangéliumot hirdette. (3:12-26; 4:8-12; 5:29-32; 10:34-43). Amikor elemzésnek vetjük alá ezeket az előadásokat, meglátjuk, hogy Péter két alapigazságot nevez meg bennük: kicsoda Jézus és miért adta oda az életét. Ha egy hívő felkészül, hogy e két igazságot ki tudja fejteni, az hatékony bizonyágtevővé teheti a hitetlenek felé.

Ki volt Jézus?

A Krisztus életét megismertető történetekben a világi média általában fiktív alakként jeleníti meg Jézust. Még akkor is, ha a média tényleges, történelmi személyként mutatja be Jézust, jellemzése nem több a nagy tanítóénál vagy a prófétáénál – viszont mindig csak emberként mutatják be.

A hívőknek szükséges, hogy Jézust úgy mutassák be, mint aki több volt egy nagy tanítónál és prófétánál; Ő Isten volt emberi formában. A Szentlélek által fogantatott, szűz gyermekeként született, bűntelen életet élt, meghalt a bűneinkért és legyőzte a halált azáltal, hogy feltámadott, és bűneink bocsánatát kaptuk tőle, valamint az örök életet.

Miért adta az életét?

Keresztelő János kijelentette, miért jött el Jézus a földre, mikor azt mondta: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!” (János 1:29, dőlt betűs kiemelés hozzáadva)2. Az emberiség bűne volt az oka Jézus halálának.

A Kereszt meglátta két ténnyel szembesít minket: Mindenki vétkezett, valamint hogy semmit nem tudunk ellene tenni.

Jelentős dolognak számít, hogy Pál – Péterhez hasonlóan – ugyanezt a két igazságot kommunikálta a theszalonikabeliek felé. Lukács összegezte Pál tanításait, melyeket

zsinagógákban mondott el szombat napokon: „Pál pedig szokása szerint bement hozzájuk, és három szombaton is vitába szállt velük az Írások alapján. Megmagyarázta és bizonyította nekik, hogy Krisztusnak szenvednie kellett, és fel kellett támadnia a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek nektek.” (ApCsel 17:2-3)

Az evangélium bemutatásának tartalmaznia kell ezt a két igazságot Jézusról. Mindkettő alapvető fontossággal bír, hogy az emberek megértsék azt, hogy az Isten kegyelme Jézus kereszthalálában, feltámadásában, és az egész emberiség megváltásában mutatkozik meg.

3. gyakorlati lépés – Légy bölcs a „kívülállókkal”

„Bölcsen viselkedjétek a kívülállók iránt” (Kol. 4:5)

Pál szóhasználata, a „kívülálló”, helyénvaló és gyakorlatias leírás arra, hol is helyezkednek el a hitetlenek az egyházhoz képest. Sokféle oknak köszönhetően, ma a legtöbb hitetlen még távolabb van a kereszténységtől, mint a történelem során eddig akármikor. Nem várhatjuk el, hogy a hitetlenek csak úgy elkötelezzék magukat a keresztény értékek felvállalására, de azt sem, hogy egyáltalán felfogják azokat.

Az egyház ma olyan kihívás elé néz, hogy kultúraközi módon kell tudnia elmondania az evangéliumot, mint ahogyan azt a külföldön élő misszionáriusok is teszik. Ha a hívők életük nagy részét a gyülekezetben töltik, akkor elsajátítják az egyház látását, értékeit és nyelvezetét. A keresztények gyakran használnak olyan kifejezéseket, melyek teljesen ismeretlenek, vagy teljesen mást jelentenek világi körökben.

Amikor a keresztény zsargont használjuk, azzal egyfajta kommunikációs akadályt okozunk a hitetlenekkel szemben. A hívők megértik az ilyen szavakat, hogy üdvözl, evangélium vagy a kenet, de ezek mind nagyon zavarosak olyanok számára, akik nem ismerik ezeket. A hitetleneket saját szóhasználatukkal kell elérnünk, nem sajátunkkal.

Az egyház kultúrájának része kell, hogy legyen az, hogy felkészíti a keresztényeket arra, hogy olyan nyelvezettel és fogalmakkal tudják megosztani hitüket a hitetlenekkel, amiket ők megértenek, illetve amikhez kötni tudnak valamit – ahogyan azt Jézus is tette.

4. gyakorlati lépés – A kedvező alkalmat jól használd fel

„a kedvező alkalmakat jól használjátok fel.” (Kol. 4:5)

A lehetőségeknek van egy időkerete. A mondás, miszerint az alkalom csak egyszer kopog, nagyon igaz. Van lehetőség, amely nem jön el, csak egyszer. Egy alkalom azért egyedi, mert az emberek és a körülmények is mindig mások.

Ha memorizálunk bizonyos igerészeket vagy elvégzünk egy tanúságtevő tanfolyamot, még nem képez ki bennünket arra, hogy az emberekhez szólni tudjunk. Segíthetnek ezek, persze, de az igazság ismerete, mely képessé tesz bennünket, hogy különféle helyzetekben válaszolni tudjunk embereknek, megköveteli, hogy a tanúságtevés és a tanulás folytonos életvitelünké váljon. Ez azt jelenti, hogy növekednünk kell Krisztus ismeretében. Ennek az iskolának nincs vége - soha nem fogunk ebből „lediplomázni.” Mindannyian egy lelki utazáson vagyunk. Amit személyesen tanulunk meg, azt olyan frissességgel oszthatjuk meg hitetlenekkel, amely meggyőző erejű lehet.

Sokan azért érzik magukat alkalmatlannak a bizonyágtételre, mert nem tudnak információkat vagy leverseket megjegyezni, melyekről úgy gondolják, hogy szükségesek

lennének ehhez. Minden hívő képes viszont elmondani saját bizonyágtételét, és minden hívő tud imádkozni, még ha nem is kapott képzést a személyes bizonyágtéves területén.

Mindenkinek van személyes bizonyága. Amikor őszinteséggel és meggyőződéssel osztjuk meg az emberekkel személyes tapasztalatunkat és Jézus Krisztussal való kapcsolatunkat, az sokak számára készítő erőként hat.

A hitetlenek felé való szolgálat egyik legjobb módja az imádság. Amikor a hitetlenek problémákat fogalmazznak meg, kérd azt a kiváltságot, hogy imádkozhass velük. Ha elméletben hisszük, hogy Isten megválaszolja az imádságokat, gyakorolnunk kell ezt a hitet úgy, hogy imádkozunk emberekért és emberekkel együtt, és akkor is hinnünk kell, hogy Isten válaszolni fog. Óriási hatással lehet a nem-hívőkre az, amikor hívőket hallanak imádkozni. Amikor a hívők egy szükség betöltéséért imádkoznak, az emberek megérik, hogy őszinték, és ténylegesen kapcsolatuk van Istennel. Amikor pedig Isten megválaszol egy imádságot, az megnyitja a szíveket az evangélium számára. A pásztori vezetés is kezdeményezhet alkalomteremtést a gyülekezeti tagok számára, hogy kapcsolatot teremtsenek hitetlenekkel különböző evangélizációs alkalmakon.

5. gyakorlati lépés – Beszéded legyen mindig kedves

„Beszédetek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett.” (Kol. 4:6)

Az 1Péter 3:15-ben Péter apostol Pálhoz hasonló megjegyzést tesz. Péter azt mondja a hívőknek, hogy legyenek készen mindig számot adni a bennük élő reménységről, de tegyék mindezt „szelíden és tisztelettudóan”. Nem csak az fontos tehát, mit mondunk, hanem az is, hogyan mondjuk azt.

Interperszonáliskommunikációnagy része non-verbális természetű. Ha ellentmondás van a között, amit mondunk, és ahogyan azt mondjuk, hallgatóságunk minden alkalommal a non-verbális üzenetet fogja megkapni. Ha ugyanazokkal a szavakkal, de más módon kérünk valakitől bocsánatot, az előbbi tarthatja őszintének, az utóbbit pedig szarkasztikusnak. A hanghordozás és az arcjáték vegyes üzenetet küldhetnek a hallgatóság felé, mely ellentmondhat azoknak a szavaknak, amiket kimondunk.

Sokan azok közül, akiket itt az USA-ban próbálunk elérni az evangélium számára, elég

negatív háttérrel rendelkeznek, és rosszak a tapasztalataik az egyházzal kapcsolatban, ami miatt védekezően vagy éppen ellenséges módon reagálnak a bizonyágtételre. Mások, akik érzelmi sebeket hordoznak, érzéketlenné váltak a lelki dolgok felé. Az a keresztyén, akiben megvan a kedvesség és szavahihetőség, képes ellensúlyozni mindazokat a negatív és vegyes jelzéseket, melyeket az emberek olyanoktól kaptak, akiknek az élete nem volt összeegyeztethető az üzenettel.

Ahogy a só megízesíti az ételt, úgy kell, hogy a kedvesség lelke, a szelídség és a tisztelet megfűszerezze a nem-hívókkal való beszélgetéseinket. Nem köthetünk kompromisszumot az igazság területén, de kedvességgel kommunikálhatjuk az igazságot.

A hívőknek szükségük van a folytonos tanítványságra a lelki formálódás területén, hogy a Lélek ajándéka egyre inkább megmutatkozzon az életükben. A személyes evangélizáció legkritikusabb kérdése ma a küldött szavahihetősége.

6. gyakorlati kérdés – személyre szabottan válaszolj

„hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.” (Kol. 4:6)

Személyre szabottan kell viselkedni mindenkivel. Miközben meg akarunk érteni másokat, és bölcsen akarunk viselkedni a kívülállókval, sosem szabad felednünk, hogy minden egyes kívülálló egyedi eset. Segíthet, ha megismerjük a különböző kultúrákból és nemzedékekből jövő emberek gondolkodásmódját, értékrendjét, gondjait és érdeklődési köreit. A sok általánosítás viszont nagyon félrevezető lehet, mert minden személy egyedi. Az ilyen kifejezések, mint a baby-boomerek (a 2. világháború utáni másfél évtized gyermekvállalói, kik vállukon hordozták a jövő építését – a ford.), a baby-busterek (akik 1958-68 közt születtek, és a demográfiai csökkenést idéztek elő – a ford.), vagy az X-generációsok és a poszt-keresztyén vagy poszt-modern mind sztereotípiák, nem a személyes valóság.

Az emberek nem statisztikai elemek, vagy szimplán megnyerendő lelkek az Isten Országá számára. Minden ember egyéniség, akinek saját személyisége van – egyedi teremtmények, akikkel Istennek személyre szabott terve és célja van. Isten királyságát mindig egyszerre csak egy emberrel építjük.

Jézus a legnagyobb példát Pál tanításában arra nézve, hogyan kell kommunikálni az emberekkel. Az Ő tanítása világosan érthető volt hallgatósága számára. Olyan szavakat és szóképeket használt, melyek hallgatósága mindennapi életéből eredtek. Azonosult és kapcsolatot teremtett hallgatóival, olyan nyelvet használt, amit megértettek, és olyan fogalmakat, amikhez kötni tudtak valamit.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a Biblia legtöbbször idézett igeverse, a János 3:16, nem Jézus egyik prédikációjában hangzott el. Ezeket a szavakat Jézus egy csendes beszélgetés során mondta el Nikodémusnak, mikor választ adott kereső szívének kérdéseire.

Habár nagy tömegeknek tanított, Jézus egyénekre fókuszált, és válaszolt nekik. Az elveszett emberek megérdemlik ugyanazt, amit azok kaptak, akik Jézussal kapcsolatba léptek – a személyes választ.

Isten minden hívőt elhív a tanúságra, és minden hívőből válhat tanúságtevő Isten segítségével. A gyülekezeti tagok biztosak lehetnek abban, hogy Isten hatékony tanúságtevőkként fogja őket használni, ha együttműködnek a Szentlélek azon

munkájával, amit a hitetlenek életében végez. Ez az öt igevers a Kolossébeliekhez írt levélből biblikus, gyakorlatias és összetett tanítást ad a személyes bizonyoságtételről. Az Istenre hagyatkozás (2-4. versek), valamint a fegyelem (5-6. versek) alapelvei a keresztény élet egészére vonatkoznak. Ezeket a gyakorlati lépéseket folyamatosan meg kell erősítenünk a gyülekezeti élet minden területén.

Az Isten Igéjének igazsága az evangélizáció természetére vonatkozóan minden embert meg tud szabadítani bármitől, ami csak akadályozza, és segíteni is tudja, hogy megjelje azokat a célokat, melyeket Isten akar véghezvinni rajta keresztül. Ha a pásztori vezetés segít az embereknek megérteni a Pál tanításában rejlő hatalmas igazságokat, a hívők ki fognak tudni fejleszteni egy hatékony, evangélizáló életvitelt.

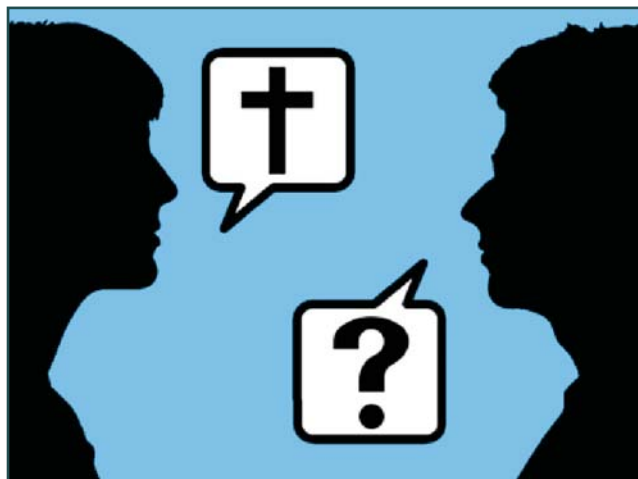
Randy Hurst evangélizációs megbízott az Assemblies of God egyház Általános Tanácsában Springfield városban, Missouri államban. További információk érhetők el a „felelet evangélizációval” kapcsolatban a <http://www.reaching.ag.org> valamint a <http://www.evangelism.ag.org> oldalon.

AZ ENGEL-SKÁLA

Az Engel skála egy számszerű osztályzási rendszer, mely megmutatja, hol is tart az ember saját szellemi útján.

- 8 Van tudomása egy magasabb rendű lény létezéséről, de nem ismeri az evangéliumot.
- 7 Az evangélium létezéséről kezdetleges ismerete van.
- 6 Ismeri az evangélium alapjait.
- 5 Már meg tudja ragadni az evangélium életre alkalmazható elemeit.
- 4 Pozitív hozzáállás az evangéliumhoz.
- 3 A személyes probléma felismerése.
- 2 Eldönti, hogy reagál az evangéliumra.
- 1 Megbánja bűneit, és Krisztusba veti hitét.
- 0 Megtérés.
- +1 Döntését kiértékeli.
- +2 Krisztus Testének tagjává válik.
- +3 Életre szóló elméleti és gyakorlati növekedésbe kezd Krisztusban.

Az emberek jóval azelőtt képesek tartozni valahová, mielőtt bármit is hinnének. Amikor megosztod az evangéliumot valakivel, használj egyszerű nyelvezetet. Az emberek nem értik meg az olyan szavakat, mint a megtérés, megszentelődés és a megváltás, ha nem hallották előbb a szeretet, a jóság és az elfogadás kifejezéseket. Isten Igéje is azt mutatja, hogy az Isten szeretete készíteti az embert megtérésre. Ezek a szavak átölelnek, és elvezetik az embert az evangélium mélyebb dolgaihoz. Pál elismerte, hogy a csecsemőknek

tejre van szükségük, mielőtt a kemény eledelt megkaphatnák. Az evangéliumot tehát különböző szinteken ismertette, attól függően, hogy éppen kik felé szolgált.

A mi vágyunk az, hogy lássuk, ahogy az emberek a skála negatív számaiktól egyre a pozitívok felé haladnak, és végül elérik az egészséges, növekedést hozó +3-at. Gyakran szakadék tátong hívők és hitetlenek közt. A keresztények társadalmi önkénye vagy belterjes kulturális ismerete olyan mértékben kifejlett, amelynek okán teljességgel idegennek tűnhetnek a hitetlenek számára. Az ilyen keresztények önkéntelenül is olyan zsargont kezdenek el használni, amit csak ők értenek, és ami annak köszönhető, hogy elsajátították a kereszténység kultúráját.

Ahhoz, hogy a misszióra alkalmasak legyünk, újra kell fogalmaznunk életünket, tetteinket, beszédünket, hogy azok mind relevánsak lehessenek azok számára, akiknek még fogalmuk sincs a kereszténységről. Meg kell tanulnunk azt, amit Pál is mondott: „mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsék némelyeket.” (1Kor. 9:22)

Az életünk új keretekbe foglalása a beszédünkre is kihat. Pál, a Mars-dombon mondott beszédében a kor kulturális ikonjait használja föl (istenségeket, bálványokat, és a kor költőit), hogy bebizonyítsa álláspontját. Elkezdett beszélni az „ismeretlen isten” számára állított szoborról, és azokról a költőkről, akik úgy írtak, „az ő nemzetsége vagyunk” (Apcsel. 17:22-31), mert azon a szinten akart hozzájuk szólani, amit ők megszoktak, és ami számukra jelentéssel bírt.

Michael Frost és Alan Hirsch² könyve, a *The Shaping of Things To Come* („Az eljövendő dolgok alakítása” – a ford.) egy ábrát használ, mellyel elmagyarázza, hogy a hitetleneknek először Isten-ismeretük hiányának szakadékát kell átugraniuk ahhoz, hogy átmelessenek a tanítványság szakadéka fölött, melyen végül minden hívőnek át kell mennie.

Ha az emberek olyan stádiumokon mennek keresztül, amilyenekről Engel is beszél, meg kell vizsgálnunk, hogyan és mikor adjuk át az Isten országáról való ismeretet verbális, ill. non-verbális módon. Még Jézus is ragaszkodott ahhoz, hogy beszélhessen a gyermekekkel, mikor tanítványai el akarták őket küldeni. Verbálisan és non-verbálisan is tanította tanítványait arról, hogy ember szívének olyannak kell lennie, mint a gyermekekének ahhoz, hogy beléphessen a menny királyságába.

Mikor a samáriai asszonyhoz beszélt a kútnál (János 4:5-29), nem azzal kezdte beszédét, hogy a nő térjen meg a bűnéből. Ehelyett, testi szinten kezdte: „Adj innom.” Jelenlegi életviteléről is úgy beszélt, hogy több férje is volt. Az asszony igényét szólította meg: azt, hogy olyan megelégedettséget találjon, amelyen keresztül ihat mindabból, ami jó. Aztán felajánlotta neki az élő vizet. Jézus felajánlása nem volt keresztény klisé abban az időben, inkább egy egyszerű felajánlás, mely egy szükség betöltésére irányult.

Nekünk, keresztényeknek, meg kell gondolnunk, mit mondunk. Szavaink

néha eredhetnek olyan szükségből, mely az életünkben jelen van, de akikkel találkozunk nem biztos, hogy ugyanebben a szükségben vannak. Lehet, hogy éppen most nincs szükségük arra, hogy gyülekezetbe menjenek, de arra igen, hogy legyen valaki, aki kimutatja feléjük Isten szeretetét kedves szavakon és non-verbális kifejezésmódon keresztül, mint amilyenek pl. a tényleges tettek és a szolgálat. Az, ahogyan az arcunkra kiül a törődés, és ahogyan szavainkat formáljuk, meghatározzák, hogy végül visszataszítóan büszkéknek látszunk, és elvont, gyülekezeti szövegünk van-e, vagy kedves, szelíd lelkületűek vagyunk, és igazi törődést mutatunk felebarátaink szükségéi felé.

Itt az idő, hogy a hívők újra felfedezzék szellemi ifjúságuk elfeledett nyelvét. A szerint kell beszélnünk a hitetlenekkel, ahol élnek, ahol dolgoznak és ahol éppen állnak az Engel skálán.

L. Alton Garrison, Springfield, Missouri állam

JEGYZETEK

1. Az Engel Scale of Evangelism („Az evangélizáció Engel skáláját”) James F. Engel és H. Wilbert Norton *What’s Gone Wrong With the Harvest?* („Mi baj lelte az aratást?”) című könyvéből vettük (Grand Rapids, Zondervan, 1975)
2. Michael Frost és Alan Hirsch: *The Shaping of Things To Come: Innovation and Mission for the 21st-Century Church* („Az eljövendő dolgok alakítása: innováció és misszió a 21. századi egyház számára.”) (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 2004).

Győzelem a kudarcokon keresztül

Írta: Mark Batterson

Ha engedjük, hogy kudarcaink definiáljanak, végül tönkre fognak tenni. Viszont, ha a kudarcot megfelelően kezeljük, abból a lehető legjobb dolgok sülnhetnek ki.

Több mint egy évtizede szolgállok a National Community Church vezető pásztoraként Washington, D.C.-ben, a fővárosban. Nagyon szeretek a Capitol Hillen lakni. Imádkozom azért a kiváltságért, hogy egy gyülekezetet pásztorolhassak egész életemben. De én is megtapasztaltam kihívásokat, csalódásokat és kudarcokat.

Miután elvégeztem a Springfield-i Központi Bibliaiskolát (Central Bible

College) Missouri államban, szemináriumra jártam az Illinois állambeli Deerfeldben (Trinity Evangelical Divinity School). Az álmom az volt, hogy plántálok egy gyülekezetet Chicigo környékén. A feleségem és én Naperville-ben nőttünk fel, Chicigo nyugati külvárosában. Szeretem a chicogoi pizzát! És akkor még Michael Jordan is játszott a Chicago Bulls-ban. Miért akartunk volna máshová menni? Úgyhogy, összehoztunk egy kis csoportot, megnyitottunk egy bankszámlát, és választottunk egy gyülekezeti nevet. Még egy 25-éves tervet is összeállítottam. A gyülekezetplántáló csoportunk azonban összeomlott, még mielőtt első istentiszteletünket megtartottuk volna.

Még mindig vannak bennem megválaszolatlan kérdések erről az első gyülekezet plántálásomról. Volt egyáltalán elhívásunk arra, hogy plántáljunk oda egy gyülekezetet? Vagy Isten megtervezte ezt a kudarcot? Rossz volt talán az időzítésünk? Vagy saját alkalmatlanságom – tapasztalatlanságom miatt vallottam kudarcot? Ez a tapasztalat egy alap meggyőződéssel gazdagított meg végül: néha el kell buknia a terveinknek, azért, hogy Isten tervei sikerülhessenek.

Ez a sikertelen gyülekezet plántáló próbálkozás életem egyik leginkább zavarba ejtő és legkiábrándítóbb szakaszát fémjelzi. Fogalmam nem volt, merre menjek, vagy mit tegyek. Érzelmileg és szellemileg is nyomorúságos állapotban voltam.

Ha engedjük, hogy kudarcaink definiáljanak, végül tönkre tudnak tenni. Viszont, ha a kudarcot megfelelően kezeljük, abból tanulhatjuk a legértékesebb leckéinket. Ilyen esetekben sokkal kevésbé valószínű, hogy magunknak tudjuk be a sikert, vagy az, hogy magától értetődőnek vesszük, hogy később is sikeresek leszünk. Felfedezzük, hogy akkor is, ha arccal esünk a földre, Isten ott van és felemel. A kudarcban megvan a lehetőség, hogy Isten új ajtókat nyisson meg.

Amikor a chicogoi gyülekezet plántálásom álma szertefoszlott, hajlandó voltam akárhová elmenni. Így, néhány hónapnyi imádkozás és Istenkeresés után, találtam egy nyitott ajtót a fővárosban. Nem volt hol laknunk, és garantált jövedelem sem volt kilátásban, de hittel összecsomagoltunk, és elköltöztünk Washingtonba.

Hamarosan a mozikban!

1996 januárjának első hétvégéjén egy hóvihár söpört végig a Keleti parton, és rekord nagyságú hó hullt nemzetünk fővárosában is. Ez volt első hétvégém a National Community Church pásztoraként. Csak három ember jött el az istentiszteletre – a feleségem, a fiam, és én. Mindennek tetejében 633%-os növekedést értünk el egy héttel később, mikor 19 ember jelent meg a következő vasárnapon.

Meghazudtoltunk néhány gyülekezet-plántálási alapigazságot is. Azt tanították nekem, hogyha a plántálás első évében nem érjük el a száz főt, vagy a kétszázat a második év végére, akkor ezeket az akadályokat később soha nem fogjuk tudni már leküzdeni. Első évben az átlagos létszámunk 35 fő volt. Sokszor kezdtünk el úgy alkalmat, hogy csak hat vagy nyolc ember volt jelen. Dicsőítés közben még be is csuktam a szemem,

mert annyira lehangoló lett volna a látvány, ha kinyitom. Viszont, sosem veszítettem szem elől, hogy Isten akaratából kerültünk ide, és Ő hívott bennünket. És tudtam, hogy valami jó fog történni. Csak azt nem sejtettem, hogy az Isten által eltervezett „jó” olyasmi lesz, amit én rossznak láttam.

1996 őszén bezárt az a fővárosi iskola, ahol az alkalmainkat tartottuk, mivel az iskola megsértette a tűzvédelmi előírásokat. Ekkor, a mi kis National Community Church nevű gyülekezetünk nagyon könnyen válhatott volna egy újabb gyülekezet plántálási áldozattá. Elkezdtünk újabb helyeket keresni, és minden ajtó bezárult előttünk, kivéve egyet: a Union Station (főpályaudvar) közelében lévő mozikat.

Visszanézve, nehéz elképzelni a Union Station főpályaudvarnál szellemi szempontból stratégiaileg alkalmasabb támaszpontot. Évente huszonöt millió ember halad át a főpályaudvaron, amely által ez a leglátogatottabb úti cél a fővároson belül. Kilenc színházi termünk van, negyven food-court éttermünk („ételkert” – pl. plázákban nagy területen több étterem, melyeknek közösen kialakított étkezőhelye van – a ford.), és egy parkoló garázsunk. Saját metrórendszerünk is van, amely a bejáratok előtt rak le és vesz föl. Ha Isten nem zárta volna be előttünk annak az iskolának az ajtaját, ahol először összegyűltünk, nem kezdtünk volna keresni egy nyitott ajtót a moziban. Meg kell említenem egy történelmi vonatkozást. Azon a napon, mikor aláírtam a Union Station főpályaudvarnál található mozival kötött bérleti szerződést, találtam egy könyvet, melynek címe: Union Station: A History of Washington's Grand Terminal. („A washingtoni főpályaudvar története”) Meg akartam ismerni a főpályaudvar történetét. 1903. február 28-án Theodore Roosevelt elnök aláírta a törvényjavaslatot, mely engedélyt adott a Union Station megépítésére. Így szólt pontosan: „Törvényjavaslat a Union Station pályaudvarra, és más célokra.”

Roosevelt úgy gondolta, hogy egy pályaudvart épít, Isten viszont tudta, hogy sok évvel később a Union Station az ő céljait fogja szolgálni a National Community Church gyülekezetén keresztül.

A piac közepe

A hagyományos gondolkozással vágtam bele a gyülekezet plántálásba: Gyűljetek össze bérelt helyiségekben, míg nem tudtok vásárolni vagy építeni magatok. Én viszont egy paradigma-váltást éltem át. Tudtam, hogy nagyon sok időbe telne, mire egyáltalán eszünkbe juthatna a vásárlás vagy építkezés. Hektáronként 10 millió dollár volt a telek ára. Aztán egy gondolat eszembe jutott: Miért építenénk egy gyülekezeti épületet, mikor ülésre alkalmas színháztermeink vannak, vetíthető vászonterülettel, kényelmes székekkel és dolby-surrounddal? Ezek mellett pedig, hány gyülekezet mondhatja el, hogy vannak food-court éttermei, parkoló garázsja és saját metrója? Az, hogy a piac kellős közepén éltük a gyülekezeti életet, szellemi DNS-ünk részévé vált.

Éppen sétáltam hazafelé a Union Station-ról, és volt egy látomásom az Ötödik és az F utcák sarkán. Nem volt angyali kórus jelen, sem graffiti a járdán. Láttam viszont a lelki szemeim előtt egy metró térképet. Elképzeltem, ahogyan a NCC gyülekezet tagjai metró állomások filmszínházaiban összegyűlnek a főváros egész területén.

Végül beindítottuk második mozis helyszínünket a Ballston Common Mall (plázában), Arlingtonban, Virginia államban. Azóta pedig két másik mozis helyszínt indítottunk be a fővárosban Georgetown területén, illetve Alexandria városban, Virginiában.

Négy másik filmszínházi helyszínünkkel együtt a NCC birtokában és üzemeltetése alatt

van Capitol Hill legnagyobb kávéháza. 2008-ban az Ebenezers kávéházat a főváros első számú kávéházának választotta meg az AOL CityGuide.

A motiváció egyszerű volt: Alakíts ki egy helyet, ahol a gyülekezet és a település közösségének útjai találkoznak. Jézus nem a zsinagógában volt állandóan; kutaknál üldögélt, beszélgetett. A kutak nem csak vízmerítésre szolgáltak. Az ősi kultúrában a kutak gyülekező helyek voltak. A kávéházak ilyen posztmodern kutak.

Nem csak, hogy naponta százával találkozunk vásárlókkal, de két szombat esti istentiszteletünk van. Minden kávéházi profitot missziókra fordítunk.

Öt fontos lecke

Itt található néhány lecke, melyet gyülekezet plántálásaink közben tanultam meg.

1. Zoom-olj ki a képből!

Ha rövidtávú szemléleted van, örökös csüggedésben lesz részed. Amikor elcsüggedek, az általában azért van, mert ráközelítettem valamire, ami miatt frusztrációt érzek. Ki kell zoomolni a képből, hogy megint láthassam a képet nagyban. Emlékeztetnem kell magam, hogy 2000 éve Jézus meghalt a bűneimért a kereszten. Emlékeztetnem kell magamat, hogy örök életem van. Ezek segítenek, hogy szellemileg újrarahitelesítsem magam. Miért teszem azt, amit teszek? Újra magamévá kell, hogy tegyem azt az elsődleges elhívást, amit Isten helyezett az életembe. Emellett pedig emlékezni kell arra, hogy ez hosszú időre szól.

A növekedés időt vesz igénybe. Isten nem fog nagyobb mértékben megáldani, mint amit el tudsz hordozni. Sokkal kevésbé érdekli, mit teszel; sokkal inkább érdekli, hogy kivé válsz ez idő alatt. Minél hosszabb ideig kell várnod valamire, annál jobban fogod értékelni. Kávéházunk pl. nyolcéves imádkozás, környék átalakítás és építkezés mellékterméke.

Az egész nem a gyülekezeti növekedésről szól – hanem a személyes növekedésről. Ha személyesen növekszel, az általad vezetett gyülekezet is növekedni fog testületileg. Egy kis ironia a gyülekezeti növekedéssel kapcsolatban: Vannak hetek, mikor teljes gőzerővel teszek mindent, és azt hiszem, hogy minden e heti látogató jövő héten már gyülekezeti tag lesz. Persze, senki nem jön vissza közülük a következő héten. Aztán egy hétre rá elmondok egy olyan üzenetet, ami nagyon erős. Úgy érzem utána, hogy saját magamnak kéne panaszlevelet írnom. Közben pedig, az emberek megtérnek, és minden vendég visszatér.

2. Kövess el hibákat!

Minden gyülekezet plántáló birkózik a félelemmel vagy a kudarccal. Erre viszont nem a siker az orvosság. Az orvosság a kudarc kisebb dózisokban – mint az allergia elleni injekciók, melyek által immunitást fejleszt ki a tested.

A kudarcnak van egy felszabadító természete. Ráébredsz, hogy Isten ott van, és felsegít, és leporol téged. Ezek mellett pedig aláztatra is tanít.

Van egy alapvető érték nálunk az NCC-ben: mindent kísérletnek veszünk. Ha az Isten országának lennének osztályai, mi a „Kutatás és fejlesztés” osztály lennénk. Hajt engem egy meggyőződés: vannak olyan módok egy gyülekezet működtetésére, amelyekre még senki sem gondolt. De ehhez az is szükséges, hogy elkövessek néhány hibát. El kell jutnom arra a pontra, ahol már jobban félek attól, hogy kihagyok egy lehetőséget, mint hogy hibázok.

Nincs bajom azzal, ha az embereim hibákat követnek el. Azt viszont nem szeretném, ha újra és újra elkövetnék ugyanazt a hibát. A hibák azt jelentik, hogy új dolgokat próbálsz ki – és ez a módja annak, hogy vezetőként növekedj.

3. Hagyd abba a hasonlítgatást!

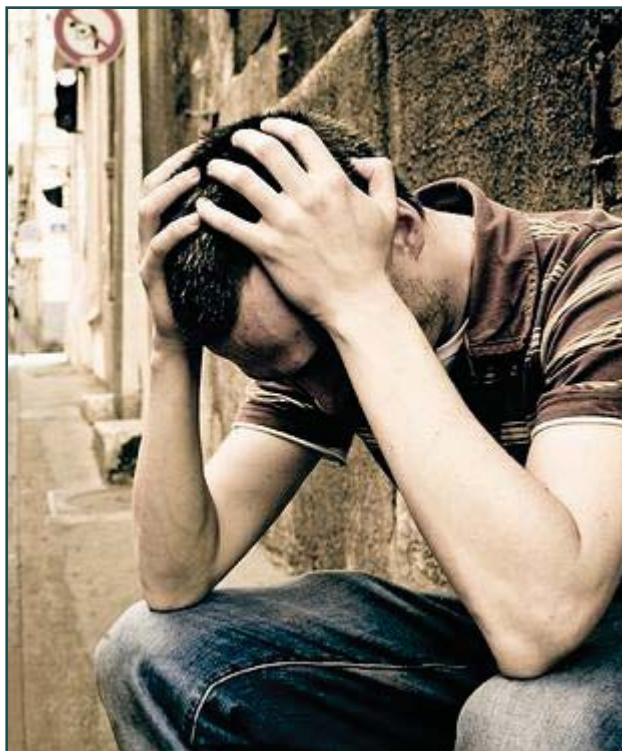
Bennem elég nagy a versenyszellem. Még egy társasjátékos kört sem szeretek elveszíteni a gyermekeimmel szemben. De kértem Istent, hogy szentelje meg bennem ezt a verseny készséget, és használja fel saját céljaira. Túl sokszor hasonlítgatjuk magunkat más pásztorokhoz, és túl sokszor gondolunk úgy más gyülekezetekre, mint versenytársakra.

Az egészséges vezetői gondolkodás az Isten országának gondolkodásmódja. Nem kell nekem mindennek lennem minden ember számára, mert nem én vagyok az egyetlen gyülekezet a városban. Szükség van különféle gyülekezetekre, mert sokfélék az emberek. Ünnepeljük sokféleségünket – megtehetjük, mind addig, amíg az evangéliumot hirdetjük.

Ha összehasonlítod magad valakivel, aki nem olyan tehetséges, mint te, az büszkeségbe fog torkolni. Ha pedig olyanhoz hasonlítod magad, aki tehetségesebb nálad, az féltékenységet és irigységet fog okozni. Akármelyik is lesz igaz a te esetemben, vesztedél.

A vezetés kihívásának egy része az, hogy felfedezed, ki is vagy te. A másik fele az, hogy felfedezed, ki nem vagy. Azután, körbe veszed magad olyanokkal, akik kiegészítik a te gyengeségeidet. A szolgálatod legelején a rátermettséged szintje meg fogja határozni a befolyásod. Egy idő után viszont a tehetség, a rátermettség sokkal kevesebbet számít a végső hatásra nézve. Befolyásodat azoknak az embereknek a rátermettsége, tehetsége fogja meghatározni, akikkel körbevetted magadat. Ez az oka annak, hogy a vezetők fejlesztése és a fizetett személyzet olyan kritikus fontosságú kapacitásnak számítanak a misszió területén.

Ha nincs tisztán definiált látásod, meg fogod próbálni, hogy mindenné legyél minden embernek. Túl sok pásztor játssza a gumiembert. Megpróbáljuk kielégíteni minden ember óhaját-sóhaját, aki csak betér hozzánk.

Évekkel ezelőtt megtanultam valamit, amit Abraham Lincoln mondott, és azóta ez vezetési mantrámmá vált: „Néha kedvében járhatsz minden embernek, néhány embernek minden időben, de nem járhatsz kedvében minden embernek minden időben.”

4. Tanulj és tanulj!

Egy gyakorlatát nálunk töltő testvér megkérdezett: „Mi a siker kulcsa a szolgálatban?”

Azt mondtam neki: „Az, hogy tanulj és tanulj.”

A vezetők tanulnak. Részint szent kíváncsiság az, ami hajtja őket. És alázatosak is ahhoz, hogy bevallják, hogy még kevés az ismeretük.

Félelmeim egyike az, hogy egy zárt rendszerre válunk. Ez az, ahol a szolgálatot már nem a képzeleted segíti, hanem memóriából teszed. Abbahagyod a jövő kialakítását, és elkezded ismételni a múltat. Nem vezető vagy már, hanem elkezded menedzselni a dolgokat.

Két dolog segített nekem abban, hogy megmaradjak a nyitott rendszerben. Először is, könyvek segítenek abban, hogy szinapszisaim mindig újszerűen lángolhassanak. Emellett próbálok minél több felderítést végezni. Járok konferenciákra és meglátogatok más gyülekezeteket is, hogy új ötleteket kapjak. Ez mind segít, hogy egészséges szemlélettel tudjam figyelni a National Community Church gyülekezetet.

5. Élvezd az utazást!

Amikor alkalmassági vizsgálaton voltam, egy pásztor a bizottságból megkérdezte, „Ha egy szóval kéne jellemezned magad, mi lenne az?”

„Célorientált.” - válaszoltam Akkor úgy gondoltam, ez egy nagyszerű válasz. Ebben ma már nem vagyok biztos.

Gyülekezet plántálóként az volt a tervem, hogy 1000 embert tudjak pásztorolni, mielőtt betöltöm a harmincat. Nincs semmi baj azzal, ha Isten által méretezett célokat tűzünk ki, ha a motivációnk megfelelő. Álmaink mérete elég jó barométere szellemi érettségünknek. A probléma ezzel a céllal viszont ez volt: Jobban érdekelték a számok, mint az emberek. Plántálunk és öntözünk – de Isten adja a növekedést. (1Kor. 3:7).

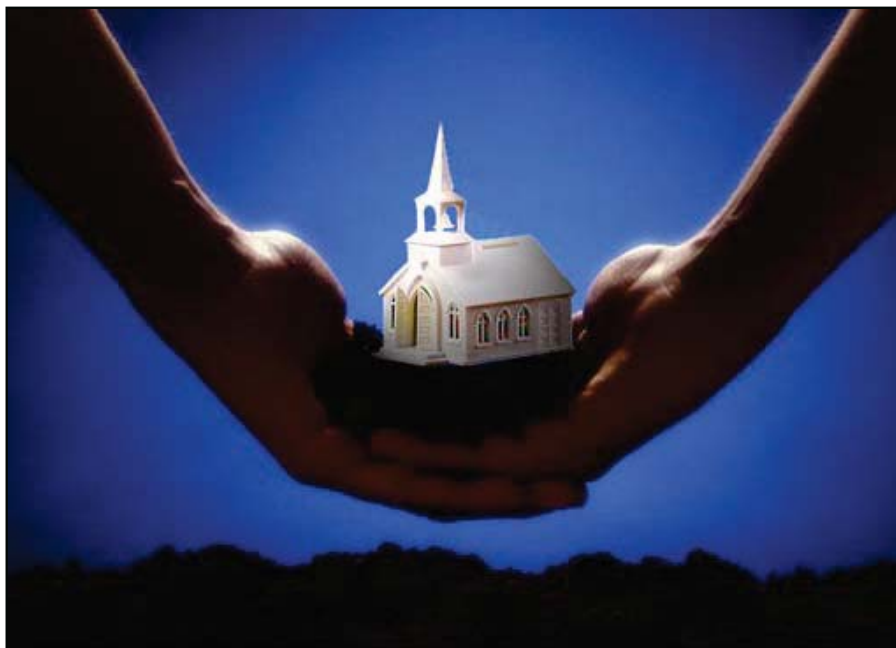
Annyira jövő-orientált vagyok, hogy gyakran megfedlek az utazásról. Az Úr viszont már korán rám nehezítette ezt: Légy a lehető legjobb pásztor, aki csak lehetsz, itt és most. Ez olyan, mint szülőnek lenni. Minden életkort és állomást élvezned kell. A szolgálat nehéz. De soha ne feledjük azt a csodás kiváltságot, hogy Isten megváltó tervének részesei lehetünk a Föld bolygón. Ezért hozott áldozataink örökkévaló jutalmat fognak hozni.

Mark Batterson vezető pásztor a National Community Church gyülekezetnél, Washington D.C.-ben, valamint a „A Lion in a Pit on a Snowy Day” és a „Wild Goose Chase” (Egy oroszlán a gödörben egy havas napon és a Vadkacsavadászat című könyv szerzője.)

Vineyard tanulmány sikeres és sikertelen gyülekezet-plántálásokról

Írta: Ed Stetzer

Todd Hunter elvégzett egy jelentős kutatást, mialatt a gyülekezet-plántálás felekezeti igazgatója volt. Habár a tanulmány elég régi, találhatunk benne néhány fontos felfedezést, melyek még mindig meglehetősen időszerűek. A tanulmányt az Association of Vineyard Churches Church Pathology Report-hoz (A Vineyard Gyülekezetek - „gyülekezeti kórbonctani jelentés”) készítette Hunter 1986. decemberében.

Hunter két fő kategóriára osztotta riportját: egyik volt a „Kórbonctani jelentések” a kudarcosan véget érő gyülekezetekről, a másik pedig a „Sikeres gyülekezetek.”

A kulcsfontosságú kudarctényezők egy gyülekezeti plántálásnál a következők voltak:

- A plántáló alkalmatlan a munkások és vezetők toborzására, mozgatására és gondozására
- A plántáló alkalmatlan a hatékony tervezés megvalósítására
- A plántáló nem hatékony arra nézve, hogy új embereket gyűjtsön
- A plántáló evangélizációs technikája nem hatékony

Hunter úgy összegezte végül, hogy a gyülekezet plántálók megoldhatják ezeket a problémákat, további képzésekkel és gyülekezeti növekedéssel.

Aztán tovább ment és felfedezte, hogy a plántáló pásztor beállítottsága döntő fontosságú lehet.

Azok a pásztorok, akik a legtöbb problémával bajlódnak, inkább pásztor-típusúak, mint kiválóságok, és nincsenek erős vezetői képességeik. A kevés sikerrel rendelkező gyülekezet-plántálók egyszerűen eleve hajlamosak a passzívabb hozzáállásra, és szolgálatukban inkább azokat gondozzák, akik maguktól odamennek hozzájuk. Nem jellemző rájuk, hogy céltudatosan átböngésszék a közösséget, majd megtalálják azokat, akikből vezetők válhatnak Isten országában. Inkább szeretnek meglévő kapcsolatokat ápolni, mint toborozni, evangélizálni, tervezni vagy kutatást végezni a közösségen belül.

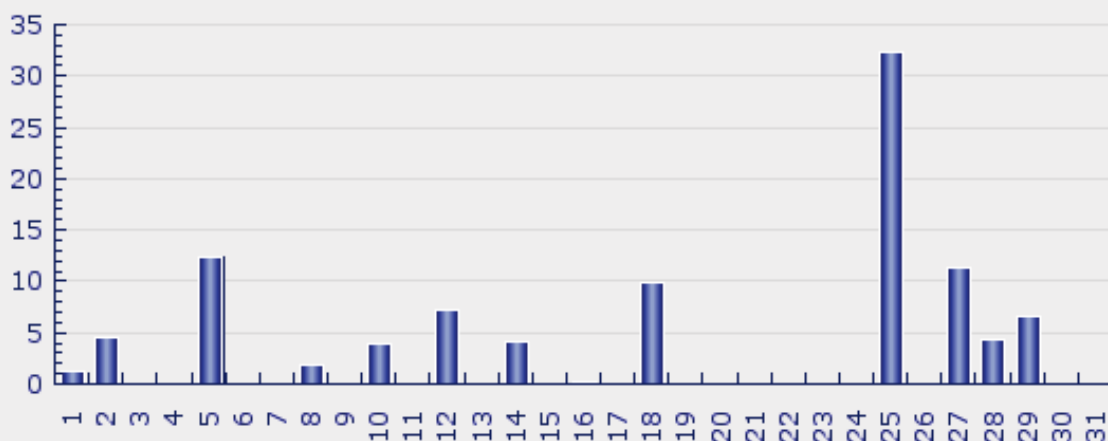
Sikertényezők

Mindezekkel szemben – a Vineyard kutatás szerint – azok a plántálások, amelyek virágoznak, olyan pásztorok kezében vannak, akik keményen dolgoznak, akiknek jól kigondolt terveik vannak, akik arra összpontosítanak, hogy új embereket gyűjtsenek, és akik kreatívan tudják megközelíteni és megoldani a problémákat. Az ilyen pásztorok erőteljes és céltudatos evangélizációs munkát végeznek és szenvedélyüket az optimizmus, valamint a hit tüzei. Mindezek mellett ezek a plántálók jó szociális képességekkel rendelkeznek, és felelősséget vállalnak a gyülekezet növekedéséért, miközben a gyülekezet értékét az embereknek adják át.

Végül, Hunter felfedezett néhány sikertényezőt az újonnan plántált gyülekezetekkel kapcsolatban. A túlélés valószínűsége lecsökken, ha a gyülekezet életének korai szakaszában túl sok névleges keresztényt vonz, akik nem hajlandók változni és növekedni (gyülekezet-váltogatók, kiégett vezetők, krónikus lelki fájdalmakban szenvedők stb.) Ezek mellett, ha a kezdeti tagok nem hajlandók aktívan keresni és szívesen látni azokat, akik mások, mint ők, az is tovább csökkenti a közösség egészségét és a túlélő készségét.

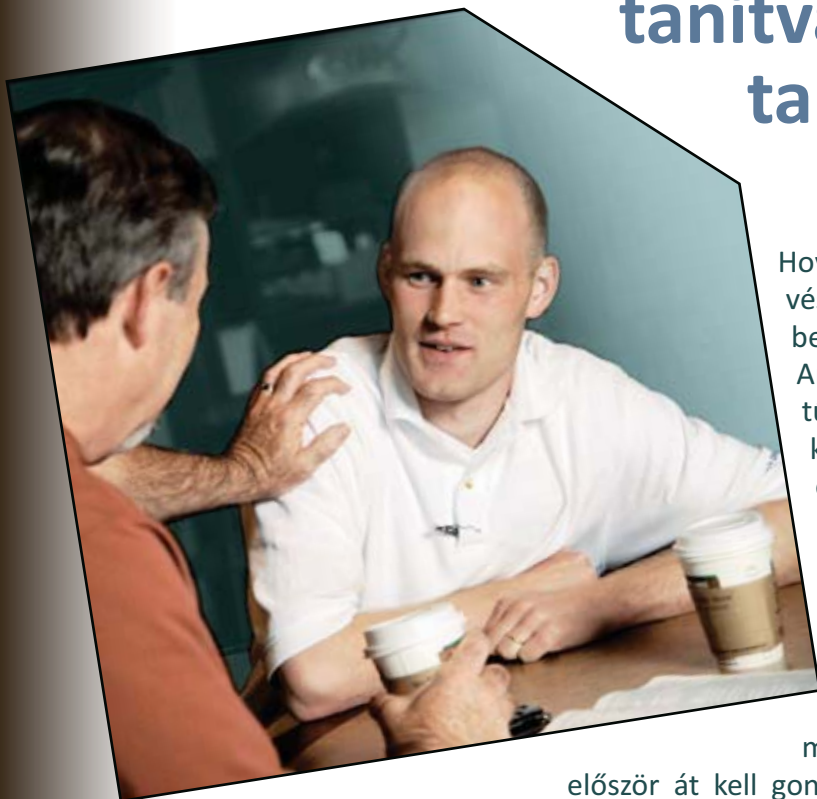
Amikortömve van a gyülekezet, és hátsó problémák vannak, az ugyanúgy káros az újonnan alakult gyülekezeteknek, mint a megalapozottaknak.

ED STETZER, Alpharettaban, Georgia államban, a Southern Baptist Convention (Dél-Baptista Kongresszus) észak-amerikai missziós testületének Missziókutató Központjának vezérigazgatója és missziológusa. Vettük az "Improving the Health and Survivability of New Churches," („Az új gyülekezetek egészségének és túlélő készségének javítása”) című forrásból. Leadership Network. Used with permission. (engedéllyel)

Szavazó tanítvány tanítványozó

Írta: Jim Hall

Hová tűntek a szellemi csecsemők? Egy vészjósló és nyugtalanító trend indult be az Assemblies of God egyházban. Amikor a döntést hozók 75%-a tűnik el a hátsó ajtókon át, valami kétségbeejtően rosszul működik, és kénytelenek vagyunk feltenni a kérdést: „Miért van az, hogy olyan kevés emberből válik gyülekezeti tag, aki Krisztus mellett döntést hozott?”

Mielőtt megkísérelnénk megválaszolni ezt a kérdést, először át kell gondolnunk azt a példát, amit Pál a thesszalonikai hívőknek mondott: „olyan szelíden léptünk fel közöttetek, mint ahogyan az anya dajkálja gyermekeit.” (1Thessz. 2:7, kiemelés hozzáadva).¹ Pál tudta, hogy a Krisztusban csecsemőknek szeretetteljes kapcsolatokon keresztül kell növekedniük, más különben meghalnak, ha magukra hagyják őket. Pál folytatta a velük való kapcsolatát, hogy inthesse, bátoríthassa és inthesse őket „mint gyermekeit az apa, mindenkit egyenként” (2:11) Ennek eredménye az volt, hogy szellemileg megmaradtak, növekedtek, majd erőteljes bizonyossággá váltak. Mint egy büszke apa, Pál megjegyezte, hogy „mindenhová eljutott a ti Istenbe vetett hitetek híre” (1Thessz. 1:8).

A friss hívők tanítványozása nélkülözhetetlen, ha a pásztorok célja az, hogy a körökben tapasztalható lelki halálzási arányt megállítsák. A te gyülekezetednek van jól kifejlesztett tanítványozási szolgálata, mely biztosítja új megtérőitek megmaradását, és amely segít nekik, hogy a gyülekezet növekedő és lelkes tagjaivá váljanak?

Ez a cikk olyan gyakorlati lépéseket fog taglalni, melyek képesek arra, hogy megalapozzanak egy hatékony, friss megtérőknek célzott tanítványozó szolgálatot bármilyen méretű gyülekezetben, és amely így döntéshozókból gyülekezeti tagokat formál, belőlük pedig újabb tanítványozókat. Ez a dinamizmus időtlen és hatékony.

A tanítvány értéke

Isten ujjong, mikor egy elveszett lélek megtaláltatik, és arra hív bennünket, hogy Vele együtt örüljünk. (Lukács 15:6-10) A tékozló fiú atyja vitatkozott az idősebbik testvérrel, és meg akarta győzni, hogy neki is csatlakoznia kell az ünneplőkhöz, mert „a te testvéred” visszatért (Lukács 15:32). Világos, hogy a frissen újjászületett emberek a testvéreink, és az is, hogy minden egyes ilyen testvért be kell fogadni, mert a friss

hívők ugyanolyan értékkel bírnak Mennyei Atyjuk számára, mint mi. Az Újszövetségben minden krisztusi csecsemő értéke visszatükröződik az apostoli utalásokból, melyek a személyes gondoskodásról szólnak. Pál úgy írta a thesszalonikaiaknak, hogy „mindenkit, egyenként” vezetett, mint atyjuk. (1Thessz. 2:11, kiemelés hozzáadva) Emlékeztette az efézusiakat, hogy „három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettek mindnyájukat.” (ApCsel 20:31, kiemelés hozzáadva). Jézus személyesen tanítványozta Pétert, egészen nyilvános szolgálatának kezdetétől fogva. A friss megtérők utógondozásának első célja, hogy személyes figyelmet kapjon minden új hívő által, hogy egy érettebb hívővel, vagy egy képzett tanítványozóval kerül kapcsolatba.

Tanítványozó barátság

A tanítványozás baráti jellege megelőzheti a megtérést, vagy kialakíthatja azt egy tanítványozó testvér is, akit kijelölnek arra, hogy foglalkozzon egy új hívővel, miután elkötelezte magát Krisztusnak. A tanítványozónak mindig azonos neműnek kell lennie az új hívővel. Emellett figyelembe kell venni a személyiségét, a szakmáját, munkarendjét, azt ahol él, valamint a Lélek vezetését is. A friss hívő és a tanítványozó közti kezdeti feszélyezettséget le lehet győzni egy kis kitartással. Ritkább alkalmak esetén persze van olyan, hogy egy másik tanítványozót kell kijelölni.

Tanítványozó hűség

Kritikus fontossággal bír, hogy egy új hívővel kontaktust teremtsen a gyülekezet, vagy egy önkéntes tanítványozó, méghozzá a hívő megtérése után egy napon belül, hogy beütemezzenek vele egy találkozó (egy-másfél órás) kötetlen beszélgetéses tanítványozásra. Válassz a találkozóra egy kényelmes helyet, amely az új hívő számára kényelmes – esetleg saját otthona vagy más, általa választott hely.

Az új hívő otthonában való beszélgetés lehetővé teszi, hogy a tanítványozó más családtaggal vagy barátokkal is találkozhasson, és segíthessen megtámogatni előttük a frissen megtért hívő bizonyosságát. Ezen kívül, fontos környezeti tanulmány is ez a tanítványozást végző személy számára, mert így megfigyelheti és megértheti a környezeti hátteret, amelyből az új hívő jött.

A tanítványozást heti rendszerességgel kell végezni. A tanítványozó hűséges szolgálata kifejleszt egy olyan állandósult tapasztalatot, mely nagyon fontos egy új hívő szellemi életére nézve.

A gyülekezet ki kell, hogy fejlesszen egy elszámoltathatósági rendszert a tanítványozó számára, hogy minden egyes tanítványozó alkalomról érdemben be tudjon számolni.

A tanítványozás kialakítása

A tanítványozó alkalmaknak fókuszálnia kell arra, hogy segítsék az új hívőket, hogy megtanulják, hogyan kell az Igén keresztül interaktívan napi kapcsolatot tartani Jézussal. A legjobbak a munkafüzet jellegű leckék, melyek közvetlenül az Igéhez irányítják a tanítványt, hogy megláthassa, mit mond maga Isten. Az Istennel való kommunikációt legjobban az írott Ige hallgatásán keresztül lehet megtanulni, mikor imádsággal válaszolunk a tanultakra, majd meghalljuk, ahogyan Isten az Ő Lelkén keresztül válaszol imádságunk közben.

A pillanatról pillanatra történő kooperáció Istennel a cél minden egyes új hívő számára. A felhasznált leckéken túl, a tanítványozónak hangsúlyoznia kell, hogy a Bibliában található dolgokat a Biblia alkalmazásának céljából tanuljuk. A tanítványozó kapcsolatnak biztosítania kell a támogató lelkületű elszámoltathatóságot, mely segít alkalmazni mindazt, amit Isten mond az új hívőnek arról, ahogyan élnie kell.

A fejlődést és az afölötti öröm kifejezését rendszerességgel és őszintén gyakorolták (ApCsel 11:23)

A tanítványozás folyamata

1.) Az első alkalom

Miután összeismerkedtek, a tanítványozónak meg kell kérdeznie a tanítványtól, hogy imádkozhat-e azért, hogy Isten segítsen nekik, miközben közösen az Igét tanulmányozzák. Az imának egyszerűnek, rövidnek kell lennie, és mindennapi nyelven kell elhangzania. Ez jó példát mutat a tanítványnak arról, hogy az imádság természetesen egy beszélgetés Istennel. Az alkalom végén bátorítani kell az új hívőt, hogy próbáljon meg ő is hasonlóképpen, természetes módon Istenhez szólani. Fontos, hogy pozitív visszacsatolást is kapjanak az imádságukról, ha csiszolatlanok is, de őszinték (pl. „Ez egy jó imádság volt! Tudom, hogy Istennek tetszett, hogy ezeket mondtad Neki!”)

Másodszor, úgy használj írott tanítványozó anyagokat, hogy azt a gyülekezeti háttérrel nem rendelkező emberek megérthessék. A leckéknek egyszerűbb igerészeket kell venniük, melyek megmutatják, milyen módokon akar Isten a hívőkkel együtt működni. A leckesorozatnak tartalmazni kell a következőket: (1) Jézus követéséről egy összefoglaló, (2) Jézus állandó jelenléte, mely megőríz és segít engedelmeskedni, (3) az első két parancsolat, (4) víz- és Lélek keresztsége, (5) Úrvacsora, (6) a munka- és pénz kezelésének alapelvei, (7) hogyan tegyünk bizonyosságot, és tegyünk tanítvánnyá másokat.

Harmadszor, vedd újra az első leckét az új hívővel, beszélj át vele, hogyan vezesse végig a leckét, és keresse meg az igei vonatkozásokat, hogyan értheti meg a benne található igazságokat, valamint azt, hogyan alkalmazhatja ezeket az igazságokat a mindennapi életben.

Olvass el minden kérdést és kapcsolódó igerészeket az új hívővel, majd tégy fel neki kérdéseket, melyek szelíden vezetni fogják őt, hogy meglássa a munkafüzetben található kérdésekre a választ az Igében. Ne elégedj meg egy jó találgatással, vagy valamilyen előzetes ismeret alapján megadott válasszal. Azon vagy, hogy egy olyan élethosszig tartó életformát tudj beindítani egy ember életében, melyben az élet kérdéseire adott választ a Bibliából kapja.

Engedd, hogy az új hívő elmagyarázza, mit lát az adott ígérésben, amely megválaszolja a lecke kérdéseit – illetve, hogy mi olyat lát, ami még felkelti az érdeklődését. A Lélek gyakorta jelent ki olyan dolgokat, melyek nem kapcsolódnak a lecke kérdéseikhez, de benne vannak az adott igeszakaszban, és később a tanítvány segítségére lehetnek. A jó meglátásokat helyeselni kell, a helytelenekre pedig szelíd útmutatást, kijavítást kell adni, mindaddig, míg az igazságot a tanítvány meg nem ragadta és elfogadta. Minden választ le kell írni ezután a munkafüzetben található helyekre. A bibliai igazságok kilincseket adnak a Léleknek, hogy ajtót nyithasson az új hívők számára új meggyőződéseknek, melyekkel lecserélhetik régi életük életgyakorlatait.

Negyedszer, beszéljete meg egy rendszeressé tett időpontot a hét során – amennyire csak lehet ez az új hívő kényelmének megfelelően történjen. Ezek mellett, kell, hogy legyen minden héten valamilyen kötetlen beszélgetés vagy közös tevékenység (kávészás, bevásárlás, pihenés vagy telefonbeszélgetés), amely segíti a barátság növekedését. Ilyen kontextusban az új hívő beszélhet mindarról, ami a gondolataiban vagy szívében motoszkál, és felteheti kérdéseit. Ez lehetővé teszi azt, hogy a tanítványozó jobban meglássa, hogyan is fejlődik az új hívő szellemileg, illetve, hogy milyen területeken küszködik, vagy vannak értékei. Légy hűséges abban, hogy időt töltesz az új hívővel – szellemi élete függ ettől.

Végül, a találkozó végén magyarázd el milyen fontos a napi igetanulmányozás és imádság a feladott lecke elvégzése mellett. Segíts neki megtervezni egy helyet és időt arra az időre, amit Istennel fog eltölteni és bátorítsd arra, hogy hűségesen tegye is ezt.

2.) A második alkalom

Vedd át a következő leckét – vagy fejezd be az első leckét az új hívővel, és segíts, amiben csak kell. Kérdezd meg tőle, hogy alkalmazott-e már valamit az életében mindabból, amit megtanult az előző alkalmon. Kérdezz rá csendességeire és hogy megtapasztalta-e már Isten jelenlétét, vagy ahogyan hozzá beszél ezen alkalmakkor – vagy a hét bármely más idejében.

Ha az új hívő kezd megbarátkozni a lecke formátumával és magával a tanulási folyamattal, jelöld ki a következő leckét házi feladatként neki a következő órára. Bátorítsd arra, hogy hozza ki magából a lehető legjobbat és segíts neki bármiben, ami nem világos számára.

3.) A harmadik és az utána lévő alkalmak

Vedd át a tanítvánnyal az előző órán feldolgozott anyagot! Segíts neki, hogy meglássa az igazságot azokban az ígérésekben, amiket tanulmányoztatok! Vitasd meg vele válaszait, kérdéseit és minden más választ, amit a kijelölt leckére adott! Ha más kérdésekkel kapcsolatban szeretne veled beszélgetni az életét illetően, mondd el neki szelíden, hogy később meg fogod válaszolni őket, miután befejeztétek az anyagot. Ha olyan dologról van szó, ami látszólag elvonja a figyelmét az anyagról – és egy későbbi lecke foglalkozik ezzel a problémával, ugorj ahhoz az anyaghoz, és beszélj meg vele, ami foglalkoztatja őt. A rugalmasság az egyik előnye a személyes tanítványozásnak. Folyamatosan legyen tudomásod arról, hogyan alkalmazza tanítványod az Igéből vett leckéket saját, mindennapi életében! Ez egy barátságos elszámolhatóságot fog megalapozni ahhoz, hogy elérjétek találkozásaitok célját: azt, hogy ez az új hívő az Ige cselekvőjévé váljon. Ez által örömet is megtapasztalhat az új hívő, mely megerősíti őt és bátorítja. Amikor együtt imádkoztok, adj hálát a fejlődéséért, és azért az isteni

bizonyágért, amit az életén látni. Imádságodban kérd még Istent, hogy segítsen az új hívő mindennapi kihívásaiban.

Minden alkalom végén jelöld ki a következő leckét. Folytasd ezt a többi leckére nézve is. Olyan hat és nyolc hónap terjedelmű keretben javaslom a személyes tanítványozást. Miután befejeződik egy ilyen tanítványozási szakasz, sok gyülekezet azt csinálja, hogy átteszzi az új hívőket egy csoportos közegbe. Amikor csak befejeződik egy személyes tanítványozási időszak, szükséges, hogy az új hívő csatlakozzon valamilyen csoporthoz, amely megfelelő számára a következő tanulási és növekedési szakaszhoz. Kell, hogy legyen valamilyen ellenőrző rendszer is, mely szüntelenül figyeli az új hívő részvételét a csoportos tanulás során.

Tanítványozási tempó

A rendszeres találkozás fontosabb, mint az, hogy minden találkozáskor befejezzetek egy leckét. Néha az új hívő életében felbukkanó szorongató szükségégek miatt néhány alkalomra is szükség lehet, hogy egy leckének a végére érjete. Fontos annyi időt adni, amennyi csak szükséges ahhoz, hogy az igazságot az életben alkalmazni tudja. Olyan ez, mint amikor egy csecsemőt táplálunk – a csecsemő diktálja a tempót, milyen gyorsan etessük. A tanítványozás tempójában való rugalmasságot nagyban elősegíti a személyes tanítványozási minta.

A tanítványozás kapcsolatot teremt

A tanítványozást végző személy lesz az, aki kapcsolatot teremt az új hívő, és a gyülekezet közt, az által, hogy az új hívővel az otthonában foglalkozik, vagy a kis csoportban. A tanítványozó vagy leül vele valahol beszélgetni, vagy elviszi autóval haza vagy máshová. De le is kell ülniük, és be kell mutatnia embereknek, és be kell vonnia tevékenységekbe. Ez egy fontos szerep, melyet hűségesen kell ellátnia a tanítványozónak.

A vízkeresztség

A vízkeresztség az engedelmességnek egy fontos lépése az új hívőknél, és megtérés után bátorítani kell a hívőt, hogy amilyen hamar csak lehet, merítkezzen be! A tanítványozó segíthet az új hívőnek felkészülni egy rövid bizonyágtétellel, amelyet a bemerítkezés előtt mond majd el. Ez meglehetősen írásos formában, és akár fel is olvashatja az új hívő, hogy kivédje a lámpalázat, illetve, hogy időt spóroljon. (Egy másik lehetőség, hogy bemutatásra kerül ilyenkor egy olyan, megszerkesztett videó, amin bizonyágot tesz.) Jó lehet, ha a tanítványozó részt vesz a tanítvány bemerítkezésében azzal, hogy imádkozik érte – vagy azzal, hogy ő maga meríti be. Ez az esemény alkalmat teremt a tanítvány számára arra is, hogy meghívja családtagjait és barátait, hogy láthassák bemerítését, és hallhassák bizonyágtételét.

Felmérjük, hogyan halad a tanítvány

A tanítványozónak türelmesnek kell lennie és engednie kell, hogy az Ige és a Szentlélek belülről változást hozhassanak, ahogyan az előző életmódbeli szokásokat Istennek veti alá a tanítvány, és lecseréli azokat Isten szerint valóakra. Az új hívő életében a változásnak ki kell mutatnia Krisztust, mint Urat, és nem szabad emberi nyomásra cselekednie. Az örömet ki kell fejezni, ha látjuk valakin a változást. Az átváltozás mérhető bizonyítékai közé tartoznak: következetes imaélet és Bibliatanulmányozás; bizonyíték arra, hogy az új hívő hallja Istent az Igén és az imádságon keresztül – amit engedelmesen követ is;

valamint tudatos növekedési vágy arra, hogy még jobban tudja szeretni Istent és az embereket.

Reprodukálás

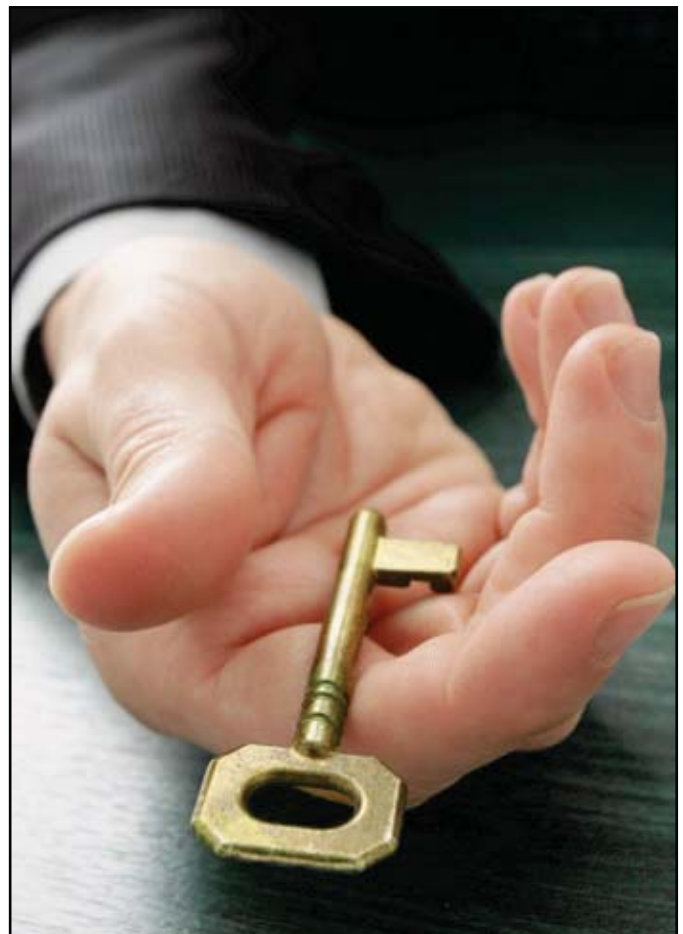
Az alap tanítványozási folyamatot nem vehetjük befejezettnek mindaddig, amíg a tanítvány nem kezdett el tanítványozni egy másik hívőt. A tanítványozónak bátorítania kell az új hívőt, hogy kezdjen el bizonyosságot tenni a kapcsolataiban. Ahogyan előrehalad a tanítványozás, magyarázd el a tanítványnak, hogy azért kapja ezt a képzést, hogy ő is tanítványozhasson ezután másokat. Mutasd meg neki, hogy Isten fel tudja használni őt, hogy más új hívőknek segíthessen. Szüksége van vezetésre, amikor elkezd mást tanítványozni.

Elismerés

Az alap tanítványozó folyamat befejezése után meg kell jutalmazni a tanítványozót és a tanítványt a vasárnap reggeli istentiszteleten. A pásztor átadhat egy bizonyítványt, valamint egytanulmányozó Bibliát, mellyel nyilvánosan megerősítést nyer a tanítványozás értéke mindkét résztvevő számára.

Előkészületek a tanítványozásra

Egy prédikáció sorozat ebben a témában motiválhat potenciális tanítványozó jelölteket a gyülekezetekben zajló képzésre. A jelölteket viszont egyesével kell megkeresni – nem nyilvánosan – és személyesen kell meghívni őket a képzésre. Azok a lehetséges tanítványozók, akik egy nyilvános felhívásra nem mernek jelentkezni, gyakran igent mondanak, ha személyesen keresi meg őket a pásztor vagy más gyülekezeti dolgozó. A személyes meghívás megelőzi azt is, hogy olyan személyek akarjanak jelentkezni, akik alkalmatlanok erre a képzésre.

A tanítványozó jelölt jellemvonásai közt kell, hogy szerepeljenek a következők: kiegyensúlyozottnak kell lennie, és igazi szeretettel kell, hogy legyen Jézus és az emberek felé. Fontos még az állhatatos engedmesség Isten felé, a taníthatóság, az, hogy jó hallgatóság legyen, és jól tudjon kommunikálni. Azoknak, akik szeretnének tanítványozókká válni, rendelkezniük kell a Szentlélek keresztségével, vagy őszintén keresniük kell ezt az ajándékot. Arra is ki kell képezni őket, hogy kiválóan alkalmazni tudják a gyülekezetben használt tanítványozási rendszert. Azért is nagyon fontos maga a képzés, mert a legtöbb keresztényt soha nem tanítványozták külön. A képzés segít nekik kifejleszteni (vagy tökéletesíteni) az ehhez szükséges készségeket és magabiztosságot.

A tanítványozó képzése

Javaslom, hogy a pásztor maga is részt vegyen, és példát mutasson a személyes

tanítványozásban, illetve vezesse a tanítványozó képzést. Ha a pásztor is része ennek a folyamatnak, az növeli a tanítványozási szolgálat értékét. Emellett azzal, hogy önmaga is végzi a tanítványozást, azzal nagyon értékes tapasztalatokat szerez, melyek segítségére lehetnek más emberek képzése során. A tanítványozók is értékesnek érzik magukat, mert így a pásztor rájuk bízta a pásztorlási munka egy részét a gyülekezetben.

A képzésnek tartalmaznia kell a következőket:

1. Személyesen is tanulmányozni kell azokat a leckéket, melyeket az új hívőkkel vesznek át, hogy a bibliai tartalommal és formával tisztában legyen a tanítványozó.
2. Heti csoportgyűlés a tanítványozási anyaggal kapcsolatos kérdések és válaszok megvitatására. A képzőnek és a képzésben résztvevőknek segíteniük kell egymást, hogy elkerüljék a keresztény zsargont és hétköznapi módon tudjanak szólni, amelyet az új hívők is értenek. Ez kihívás lehet az igazán nagy gyülekezeti tapasztalattal rendelkezők számára, de kritikus fontosságú az új hívők felé való szolgálatban.
3. Türelmes és figyelmes hallgatónak kell lenni.
4. Őszintének és nyitottnak lenni saját háttérükkel, és növekedésükkel kapcsolatban. Tanítványozás során ez sokat segít az új hívőknek, hogy megértse a keresztény életben való növekedést.
5. Egy friss hívő – vagy egy problémákkal küszködő hívő – tanítványozásának elvállalása már a képzés ideje alatt. Ez lehetőséget ad az tanulmányi idő alatti gyakorlati képzésre.

A hatékony tanítványozó képzés egy amolyan bakancsos vándortáboros élmény – irányított tanulás gyakorlaton keresztül.

A tanítványozási potenciál

A tapasztalat azt mutatja, hogy a tanítványozáson átesett friss hívő nagyjából egy éven belül képes mások tanítványozására; így minden évben megduplázódhat a tanítványozók száma. A pásztornak fel kell mérnie a potenciális tanítványozók számát a gyülekezetében, és át kell gondolnia a számszerű növekedést ahhoz mérten, hogy milyen lesz, ha minden évben duplázódik a tanítványozók száma. Isten az Ő munkájának legjobb eredményeit a hívők személyes életének megváltoztatásában hozza, valamint a hívők számának növelésében.

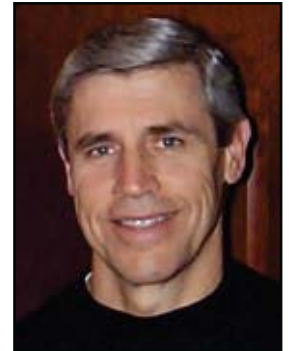
Befejezés

„Tegyetek tanítvánnyá minden népet” – ez Főparancsnokunk munkaleírása az Ő egyháza számára. Amikor majd előtte állunk, milyen feljegyzés lesz az engedelmisségünkről azokat illetően, akiket pásztoroltunk, vagy milyen feljegyzés lesz rólunk, mint Isten követőiről? Hányan állhatnak majd ott az Úr előtt a mi engedelmisségünk eredményeként?

Láthatunk egy előzetest az elkövetkezendő örömről már most, ahogyan a friss hívők tanítványozása új és növekedést adó életet hoz a gyülekezetbe. A Krisztusban csecsemők felé tanúsított szeretet gyümölcsöző feladata növeli a hitet és a beteljesedés érzetét

a lelki szülőkből, akik ott ülnek a gyülekezet soraiban. Amikor a tanítványozók lelki nagyszülőkké válnak, az öröm még nagyobb. Nincs nagyobb kiteljesedése a „szentek szolgálat végzésére” való felkészítésének a minden egyes rész „együtműködésével” (Efézus 4:12, 16), mint a friss hívők tanítványozási szolgálata, mely friss hívőket képez ki arra, hogy maguk is tanítványozó munkásokká váljanak az aratásban azok mellett, akik őket is kiképezték. Ez volt Isten terve mindvégig, és az Ő országa sokat szenvedett már amiatt, hogy ezt elhanyagolták a hívők. A Királyság virágzásnak indul, amikor hűségesen követjük a nekünk szánt instrukciókat. Ekkor, az Atya, a Fiú és a Szentlélek örvendeznek. Szánjuk oda magunkat az aratás megőrzésére és megsokszorozására azért, hogy használni kezdjük azokat a módszereket, melyeket az aratás Ura tárt elénk és írt elő számunkra saját példáján keresztül.

JIM HALL, a New Life Christian Ministries (Új Élet Keresztény Szolgálatok) alapítója Springfield-ben, Missouri államban. Az Assemblies of God országos amerikai misszionáriusaként az USA főbb populációs központjaira specializálódott; barátkozó evangélizációt tanít, tanítványozásban vesz részt, és képzésekhez írt anyagokat jelentet meg, valamint nagyvárosi pásztoroknak nyújt segítséget az „Urban Bible Training Centers” (városi bibliaképző központok) működtetésében több, mint 35 városban.

Az igazi döntés:

Üdvösség és az Úr tekintélyének elfogadása

Billy Graham magazinja, a Decision (Döntés) megfelelő címmel rendelkezik egy olyan kiadvány számára, mely az evangélizációra összpontosít. Akár személyes evangélizációról legyen szó vagy egy nyilvános evangélizációs alkalomról, a döntések vannak központi szerepben.

Életem során sokszor hallottam már ezt a kérdést pünkösdi gyülekezetekben: „Befogadtad Krisztust az életedbe, mint Megváltót – de befogadtad Őt úgy, mint Uradat?” Ez a kérdés egy mélyebb elkötelezettség irányába motiválja az embert.

Sosem szabad olyasmit sugallnunk nem hívők felé, hogy az üdvösség csak a pokol végzetének elkerülésére van. Krisztus nem csak azért jött el, hogy a bűn büntetésétől szabadítson meg bennünket, hanem hogy annak erejétől is.

Életem két legfontosabb döntését egyaránt az oltár előtt hoztam meg. Az első Krisztus befogadása volt, a második pedig a házasságom. Sok közös van ezekben a döntésekben. Mindkét döntés, melyet az élet egy bizonyos pontján hoztam, számtalan jövőbeli döntést határozott meg előre.

Amikor kimondtam az „Igent” – egy rövidke szó – az esküvőnkön, kevés elképzelésem volt arról, milyen élethosszig tartó következményei lesznek ennek az elkötelezettségnek. Azzal az egy döntéssel ezernyi hoztam meg már előre. Gyakorlatilag döntést hoztam amellett, hogy életem hátralévő részében milyen ételeket fogok enni, hogy milyen tányérokban fogom kapni az ételt, hogy milyen konyhabútoraim lesznek, és hogy milyen függönyök lógnak az ablakok előtt. Az, hogy

feleségül vettem Ruth-ot, azzal is járt, hogy ízlését, kedvenc dolgait és különböző döntéseit is választottam.

Hétévesen meghoztam a döntést, és elfogadtam Krisztust, mint Megváltómat. Bár, akkor nem értettem pontosan mi ez, mégis több ezer más döntést is hoztam ezen keresztül. Meghatároztam ezzel azt is, hol leszek majd minden vasárnap, hová fog kerülni minden megkeresett dollárom első 10 centje, milyen könyveket fogok olvasni és milyen szórakozási lehetőségekben fogok részt venni.

Amikor befogadjuk Krisztust, megkapjuk bűneink bocsánatát. Ezek mellett viszont, megfelelő választ kell adnunk Jézus áldozatára azzal, hogy az Ő uralma alá vetjük magunkat.

Akár egy személyes evangélizáció közben, akár egy nyilvános alkalom után: amikor együtt imádkozunk valakivel, hogy Krisztust befogadja, világossá kell tennünk számára, milyen döntést hoz. Az üdvösség az Isten kegyelmének elfogadása és Krisztus uralmának elfogadása.

Isten Igéje azt tanítja, hogy a Krisztus befogadásáért hozott döntés nem az evangélizációs folyamat vége, hanem az Ő élethosszig tartó követésének kezdete.

RANDY HURST, Springfield, Missouri

A döntésre hívó tanítványozás

A döntés előtti tanítványozás baráti kapcsolatban történhet, és felkészíthet egy nem hívőt arra, hogy meghozza az életét megváltoztató döntést, amely a következőkre alapszik:

Tisztán megérti, mivel jár a döntés.

Például, tisztázni kell, hogy Jézus csak azoknak kínálja fel az örök életet, akik alávetik magukat az Ő tekintélyének. Nincs alávetettség = nincs üdvösség.

Használjunk olyan szavakat, melyek egy gyülekezeti háttérrel nem rendelkező ember számára világosak, illetve használjunk olyan kifejezéseket, melyeket az egyén kötni tud valamihez. Például, Jézus

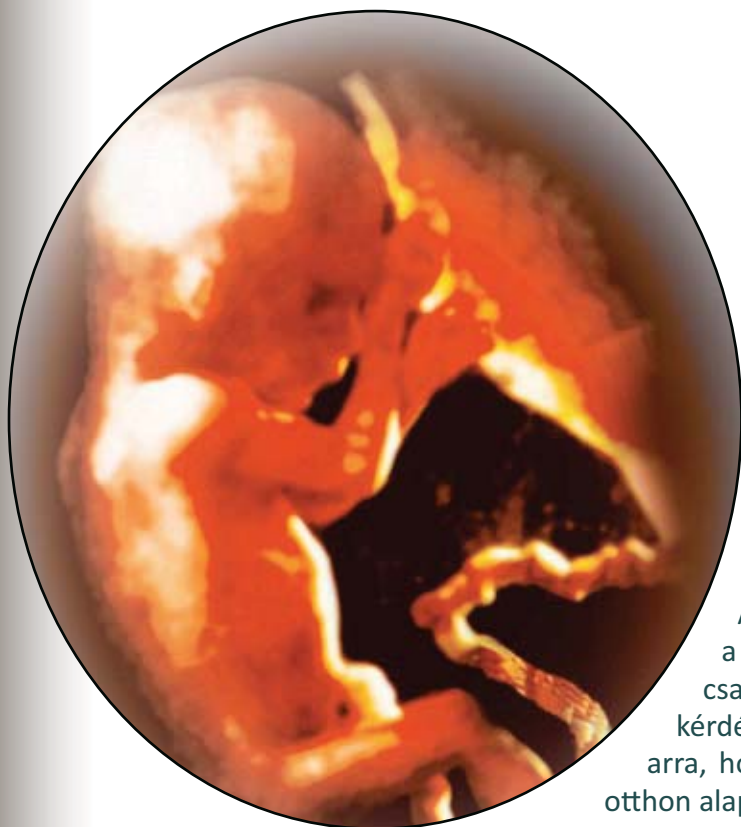
a halászattal kapcsolatos szóképeket és kifejezéseket használt, amikor egy halászhoz szólt, illetve az élet vizéről kezdett el beszélni, amikor egy nőt szólított meg a kútnál.

Szükség van arra, hogy az egyént megtapasztalja, hogy Isten meggyőzi őt az evangélium igazságáról. A Szentlélek munkája az, hogy meggyőzőn egy személyt és Krisztushoz vonzza őt. A személynek viszont döntenie kell. Jézus azt mondta, „Amikor pedig a termés engedi, azonnal nekiereszti a sarlót” (Márk 4:29) A mi feladatunk az, hogy imádkozzunk.

Szükséges egy megbízható döntés is arra vonatkozólag, hogy a személy elfogadja a Jézussal való kapcsolatot, melynek feltételeit az Úr szabja meg. Az üdvösségre törekvő embert bátorítani kell, hogy imádkozzon egyedül, de segíteni is lehet azzal, hogy vezetjük az imádságban.

A közvetlen hangvételű tanítványozás alapot teremt a formálisabb tanítványozásnak (képzés), mely a későbbi szakaszban szükséges.

JIM HALL, Springfield, Missouri

Bioetika és házassági tanácsadás

Írta: Christina M. H. Powell

Az élet kezdetének megbecsülése: Bioetika és házassági előtti tanácsadás

Azzal, hogy friss jegyespárokat a pásztorok végignavigálnak a családtervezés potenciálisan nehéz kérdésein, megkapják a kiváltságot arra, hogy megvethessék egy keresztény otthon alapköveit.

A pásztori szolgálat egyik legnagyobb öröme az a kiváltság, hogy az embereket életük olyan nagy mérföldkövein vezethetjük át, mint amilyen két élet egyesítése a házasságon keresztül. A házasság előtti tanácsadás során a pásztoroknak megadatik a lehetőség, hogy sok, házassággal kapcsolatos témában tanítsák a fiatal párokat. Ilyenek a bioetikai problémák. Vessünk hát egy pillantást ezekre a bioetikai problémákra, melyekkel minden kezdő házasság szembesül, valamint nézzük meg azt is, hogy az ezekről való tanítást hogyan lehet integrálni a házasság előtti tanácsadásba.

A kulturális kontra Biblikus szemlélet a gyerekvállalásról

A jegyes párok azzal az izgalommal számlálják vissza a napokat házasságkötésük előtti napokban, hogy nemsokára férjként és feleségként fogják megosztani egymással az életet. A szülővé válás, és a családban gondolkodás gyakran olyan lehetőségnek tűnik – egy olyan életszakasznak, mely még várat magára. Mindezek ellenére, a házasság előtti tanácsadás ideális alkalmat nyújt arra, hogy gyermekvállalással kapcsolatos témákról is szó essék. Ilyen témák a gyermekvállalás idejének kiválasztása, a tervezett gyermekek száma, valamint az esetleges reprodukciós eljárások (mesterséges megtermékenyítés stb. – a ford.) kérdése.

A házasulandó pár életkora befolyással lesz a gyermekvállalással kapcsolatos szemléletükre. Egy 20-25 év közti pár valószínűleg szeretne pár dolgot elérni az életben, mielőtt családot alapítanának. Például egyikük, vagy akár mindkettő lehet, hogy szeretné még befejezni iskoláit, vagy elhelyezkedni egy munkahelyen, vagy el akar érni egy bizonyos fokú pénzügyi stabilitást, mielőtt gyermekvállalásra adná a fejét.

Míg persze bölcs gondolat várnia a pároknak a gyermekvállalással, míg házaspári kapcsolatuk meg nem erősödik, a gyermekeket sosem szabad olyan tehernek vagy akadálnak tartani, mely más célokat gátol meg. A gyermekvállalás biblikus szemléletből nézve ilyen: „Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.” (Zsolt. 127:3) Isten első parancsolatainak egyike felénk, emberek felé az volt, hogy „szaporodjatok és sokasodjatok” (1Móz. 1:28). Ha nagyobb távlatokra tekintünk, földi napjaink bevégeztével már csak gyermekeinken keresztül tudjuk elérni a jövő embereit. Ez Isten egy nagy ajándéka számunkra. A gyermekek olyan jelentést adnak életünknek, mely meghaladja és átlépi behatárolt élettartamunk korlátait.

Sajnálatos módon, a sürgős sokszor győzedelmeskedik a fontos felett. Jelenlegi életünk céljai útját állhatják olyan céloknak, melyek egy életre meghatározóak maradnának. Azt a célt, hogy Isten szerint való gyermekeket neveljünk, félresöpörhetik a pillanatnyi problémák. Kultúránk nagy hangsúlyt ad a külső megjelenésnek és a karrier sikerének. Ilyen környezetben azok az áldozatok, melyeket az anyaság megkövetel egy nőtől – mint pl. a várandóssággal járó fizikai változások és a gyermek születése utáni igen szűkös idő, melyet karrierépítésre fordíthat – azt eredményezhetik, hogy későbbre tolja a gyermekvállalás kérdését, vagy hogy egyáltalán ne akarjon gyermeket vállalni. Hasonlóképpen, mai világunk nagy értéket tulajdonít annak, hogy egy férfi minél több anyagi javat tudjon összegyűjteni – ez pedig eltántoríthatja attól, hogy apa akarjon lenni mindaddig, amíg el nem éri azt az anyagi szintet, amellyel már meg tud elégedni.

Egy keresztény házaspár számára minden gyermek Isten tervéből születik, még akkor is, ha születését maguk a szülők nem tervezték. (Zsolt. 139:15-16, Efézus 1:4-14) Míg tanácsos dolog, hogy egy házaspár lépéseket tegyen az ügyben, hogy gyermekeinek számát kontrollálni tudja, mindig készen kell állniuk arra, hogy ahány gyermek csak adatik nekik, mindet szeretettel tudják fogadni.

A házasság előtti készülődés részeként, bátorítani lehet a jegyes párokat, hogy tekintsék a gyermekeket úgy, mint áldásokat az Úrtól, valamint úgy kell tanácsolni a párt, hogy a gyermeknevelés felelősségét komolyan vegyék. Végül, azt a tanácsot érdemes adni nekik, hogy a családtervezéssel kapcsolatos döntéseiket imádsággal (Jakab 1:5), egymás felé való őszinte kommunikációval (Efézus 4:25), valamint az emberi élet szentségének tiszteletével (Jeremiás 1:5) közelítsék meg.

Mitől szent az emberi élet?

Amikor az emberi élet szentségéről beszélünk, megerősítjük és elismerjük azt a tényt, hogy az emberi élet szent. A „szent” szó azt jelenti, hogy Istenhez tartozik. Az emberi élet Istené. „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.” (Róma 14:7-8) Az emberi élet örök (Máté 25:46). Továbbá, az emberi élet szent, mert Isten hasonlatosságára teremtettünk. (1Móz. 5:1). Az emberi élet abban is egyedülálló, és különbözik minden más élettől, melyet Isten teremtett, hogy Krisztus lejött a Mennyből, hogy emberré legyen (János 1:14), hogy megmentsen bennünket (1Tim. 1:15). Ezért megkaptuk azt a szabadságot, hogy hihetünk Krisztusban és megbékélhetünk Istennel (János 3:16). Az evangélium kiemeli az emberi élet szentségét. Mivel a Biblia teljesen világosan beszél az emberi élet szentségéről, fel kell tennünk a kérdést: De mikor kezdődik el az emberi élet?

Mikor kezdődik az élet?

Te, mint ember, mikor kezdted el létezni? Amikor első bizonytalan kis lépéseidet tetted – akkor te már te voltál? És amikor egy napos csecsemő voltál? Léteztél, édesanyád méhében már akkor is, amikor szíved az első szívverés hangját kiadta? Léteztél akkor, amikor még csak egy sejtlabda voltál, egyedi genetikai kódokkal, melyek előre, egy életre meghatározták fizikai adottságaidat? Vagy léteztél-e már megtermékenyítetlen petesejtként – elkezdődött-e már akkor az életed?

Az emberi fejlődés egy kontinuum a fogantatástól az élet legvégéig. Egy blasztociszta (a sejtlabda, melyből később az embrió és a méhlepény képződik) nagyban különbözik attól a totyogó kisgyerektől, aki konyhaasztalunknál müzlit rágcsál és almalevet iszik. Mégis, ha meg kívánjuk húzni az élet vonalának kezdetét, azt leglogikusabb módon a fogantatásnál tudjuk meghúzni. Egy megtermékenyítetlen petesejt nem tartalmazza még teljességében a genetikai kódot, mely egy személyt egyedi módon meghatároz. Abban a pillanatban viszont, amikor egy petesejt megtermékenyül, egy új ember jön létre egy teljesen egyedi genetikai kóddal. Idővel és megfelelő táplálással ez az egy sejt képes arra, hogy egy felnőtt emberré fejlődjön ki, aki több mint tízbillió elkülönült sejtből fog állni.

A Biblia megerősíti, hogy Isten jelenléte és célja az életünkben már akkor kialakul bennünk, amikor még csak anyánk méhében vagyunk (Zsolt. 139:12-16; Lukács 1:39-44). Így, levonhatjuk azt a következtetést, hogy Isten számára értékesek a még meg nem született gyermekek.

Éva - félelmetes és csodás alkotás

A zsoltáros nagyra tartotta, hogy Isten az emberi testet félelmetesen és csodásan alkotta meg (Zsolt. 139:14 – az amerikai NIV fordítás alapján – a ford.) Egy drámai példa az emberi test csodáira a női termékenység ciklikus ritmikája, valamint a női test kapacitása arra nézve, hogy védelmezze és táplálja az új emberi életet. A nő biológiájának alapvető megértése felbecsülhetetlen értékű egy olyan férfi számára, aki házasságra készül. Míg ezt meg lehet érteni tudományos írásokból, könyvekből is, egy pásztornak is fontos szerepe van abban, hogy a házasság előtti tanácsadás során erkölcsi tanítást adjon ahhoz, hogy a pár bölcs döntéseket hozhasson a gyermekvállalással kapcsolatban. A női termékenység azon szempontjai, melyekkel jó tisztában lenni a családtervezéssel kapcsolatos döntések előtt a következők: ovuláció, endometrium

(méhbelhártya) borítás, a termékenység hormonszabályzása, terhesség és szoptatás. Az egészséges férfi mindig termékeny, mert a spermák folyamatosan képződnek a testében, és megközelítőleg másodpercenként ezer fejlődik ki. Egy egészséges nő ezzel szemben minden hónapban kb. csak egy hétig termékeny, és általános esetben egy petesejtet termel egy havi ciklusban.

Az ovuláció az a folyamat, amelyben létrejön egy petesejt, és kikerül a petefészekből. A petefészek elhal, ha az ovulációt követő 24 órán belül nem termékenyül meg. A fogantatás akkor történik meg, amikor egy sperma megtermékenyíti a petesejtet. Ez az ovuláció egy hónapban egyszer történik, de a nő termékenynek mondható, amikor a méhnyaki nyálkája életben tudja tartani a spermiumokat, melyek közben az érett petesejt kibocsátására várnak. A spermiumok akár öt napon át képesek életben maradni egy termékeny nő testében. Amint az ovulációs ciklus véget ért, a következő ciklusig nem történhet fogantatás.

A hormon alapú születésszabályozási módszerek elsődlegesen az ovuláció megelőzésével működnek, bárvan másodlagos hatásuk: meggátolják a sperma továbbhaladását azáltal, hogy a méhnyálkát sűrűsítik, mely végül a petesejt megtermékenyítését akadályozza meg. A barrier-elvű fogamzásgátlási módszerek megakadályozzák, hogy a sperma megtermékenyíthesse a petesejtet. Azok a módszerek, melyek a termékenységet figyelik, a nő alap testhőmérsékletét és a méhnyálka állagát követik figyelemmel, melyek mind jelzik az ovulációs időszak beálltát. Mindezekkel az információkkal így egyaránt lehet elkerülni vagy éppen elérni a terhesség kialakulását.

Az ovuláció elfojtódik az olyan asszony szervezetében, aki kizárólag szoptatva táplálja gyermekét. Ez által a szoptatás időszaka adja a különbséget a születendő gyermekek közt. Ezzel szemben, ha egy nő egy bizonyos menetrend szerint kezd el szoptatni, és a táplálás mellett cumisüveget vagy cumikat is ad a gyermeknek, a születés után hamarosan újra ovulálni kezdhet.

Miután egy petesejt megtermékenyül, a következő lépés a fogantatás és a születés közti utazás során a beágyazódás. Kb. egy héttel a fogantatás után, a megtermékenyült petesejt eléri a méhet, miután levándorolt a petevezetéken. Ekkor a megtermékenyített petesejt egy sejtblabdává válik, melyet blasztocisztának hívunk. Ha a blasztociszta sikeresen beágyazódik a méhbelhártya borításába, akkor a HCG hormon aktiválódik. Ez az a hormon, amelyet a terhességi tesztek kimutatnak. Normális esetben, a női ciklus ezen pontjára a méhbelhártya már megvastagszik, mely egy meleg, tápanyagokban gazdag helyet biztosít az embrió számára, ahol az beágyazódhat, megtapadhat. Néhány fogamzásgátló módszer, mint pl. a spirál (IUD) néha a beágyazódást akadályozzák meg, bár elsődleges működésük a megtermékenyülés meggátolása.

A megfelelő információkra alapuló döntések meghozása a családtervezésben

Az erkölcsös orvosi gondoskodás egyik legfontosabb alapelve az információkkal teli tanács. Ez azt jelenti, hogy a páciens csak azután fogad el egy felajánlott döntési lehetőséget, hogy előbb megérti a döntésének vagy az orvosi beavatkozásnak a jellegét, a

megfontolható alternatívákat, a kockázatokat és az előnyöket, és a beavatkozással járó bizonytalanságokat, valamint hogy megismer minden más alternatívát. Ezt az alapelvet követve, a párnak választania kell egy születésszabályzási módszert, méghozzá úgy, hogy annak minden kockázatát és előnyét előtte megismeri és megérti.

Ahelyett, hogy ajánlanék vagy elítélnék egy bizonyos fogamzásgátló módszert, szeretek inkább kérdéseket javasolni a házasulandóknak és házásoknak, melyeket feltehetnek orvosuknak családtervezéssel kapcsolatos döntéseik előtt. A technológia fejlődése talán megváltoztatja majd a jövőbeli családtervezési lehetőségeket, de a fogamzásgátló módszerek használatával kapcsolatos kérdések időtlenek maradnak. Ha a házasság előtti tanácsadás részeként megtanítod egy párnak, melyek a helyes kérdések, akkor képesek lesznek bölcs döntéseket hozni mind ma, mind a jövőben, akkor is, ha új opciókkal találkoznak.

Az orvosnak feltett, fogamzásgátlással kapcsolatos, és helyes kérdések közt szerepelnek olyanok, amelyek a módszer mechanizmusára, működésére vonatkoznak. Pl. Úgy működik a módszer, hogy meggátolja az ovulációt, elejét veszi a petesejt megtermékenyülésének vagy megakadályozza a már megtermékenyült petesejt beágyazódását, vagy ezeket még kombinálja is? Világos-e a módszer működése vagy nem lehet pontosan tudni a menetét? Függ-e a módszer működése olyan bizonyos tényezőktől, mint pl. az, hogyan és mikor használjuk, vagy függ-e valamilyen egészségügyi állapottól? Más hasznos kérdés lehet pl., hogy milyen hatással van a bizonyos módszer használata a jövőnkre nézve. Mennyire hatékony a módszer? Könnyen visszafordítható-e a folyamat, ha éppen terhességet szeretnénk elérni? Rossz hatással lehet-e későbbi megtermékenyülésre? Vezethet-e méhen kívüli terhességhez, vagy megnövelheti-e annak kockázatát? Mik a lehetséges mellékhatások és egészségügyi problémák, melyeket okozhat?

További hasonló kérdések még: Biztonsággal és következetesen használni tudjuk-e ezt a módszert úgy, hogy az számunkra hatékony legyen? Szeretnénk-e gyermekeket (vagy még több gyermeket) a jövőben? Mindkettőnk helyesli a döntést? Jár valamilyen egészségügyi kockázattal ez a döntés akár egyikünk számára is? Ez a döntés ellentétes az emberi élet szentségével kapcsolatos meggyőződésünkkel?

Tiszteljük az egyes házaspárok szükségseit

Az, hogy bölcs döntésekhez vezetünk el párokat egy családtervezési módszerrel kapcsolatban, beleilleszkedik abba a tágabb kategóriába, mely szerint tisztelniük kell egymás szükségseit, amikor házassággal kapcsolatos döntéseket hoznak meg. Pál apostol emlékezteti a hívőket az 1Korinthus 7:3-6-ban arra, milyen fontos a másik testi szükségleteinek betöltése a házasságon belül. Nagyon fontos, hogy mind a férjben, mind a feleségben béke legyen akármilyen családtervező módszert is választottak – már ha választottak ilyet.

Ugyanígy, az egészségi kérdéseknek is benne kell lennie a döntésben. Bizonyos esetekben, a nő kerülhet olyan egészségügyi állapotba,

mely kockázatosná tehet egy későbbi terhességet. Más esetekben, bizonyos születésszabályzási módszerek még nagyobb kockázattal járhatnak vérrögök, stroke (szülötés) és szívrohamok kialakulásához. A Pál apostol által körvonalazott alapelvet kell alkalmazni a házassági kapcsolatban: „Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartásotok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.” (Fil. 2:3-4) Egyik félnek sem szabad, hogy nyomást érezzen arra, hogy egy olyan eljárásnak kell alávetnie magát, vagy olyan születésszabályzási módszert kell alkalmaznia, mely nem egyezik személyes érdekeivel vagy egészségét hosszú távon károsítja.

Ahogy egy házaspár megtanulja, hogyan kell venni a családtervezés nehéz feladatának akadályait úgy, hogy közben egymást is, valamint az élet kezdetét is tiszteletben tartják, azzal olyan fontos lépést fognak megtenni, mely megerősíti kapcsolatukat. Így eljutnak oda, hogy megerősödött házassági kapcsolatuk megfelelő alappá válik egy Istenfélő, keresztény család felépüléséhez. Azzal, hogy friss jegyespárokat a pásztorok végig navigálnak e téma potenciálisan nehéz kérdésein, megkapják a kiváltságot arra, hogy megvethessék egy keresztény otthon alapköveit. Az erős otthonokból erős gyülekezetek válnak, és hatékony lesz bizonyágtételünk is a körülöttünk lévő világ felé. Micsoda öröm fakadhat abból, hogy Isten országát mindig egy-egy házaspárral építhetjük tovább!

CHRISTINA M.H. POWELL, Ph.D., kirendelt lelkész és orvosi kutató, és országszerte prédikál gyülekezetekben és konferenciákon. A Harvard Medical School (Harvard Orvosi Egyetem) és a Massachusetts General Hospital (M. Általános Kórház) kutatója, csak úgy mint a Life Impact Ministries alapítója.

A Szentlélek-keresztség újszerű bemutatása

Írta: Gary Grogan

„Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.” (ApCsel 2:4)

Fordításában Worrell egy lábjegyzetet fűz ehhez az Igevershez: „Ez a kegyelmi megtapasztalás – amit vehetünk a Szentlélekben való megmerítkezésnek, vagy betöltésnek, vagy a Lélek ajándékának – minden igazi hívő kiváltsága (39. vers), és kötelessége (Efézus 5:18). Hogy lehet erről a kiváltságról és privilégiumról tanítani egy poszt-keresztény korban?

Fektesd le, hogy a Szentlélek-keresztség egy áldás – nem átok

Missziós vezetők azon dolgoznak, hogy képesek legyenek kommunikálni abban a kultúrában, ahová Isten helyezte őket. A legutolsó dolog, amit tennének, az az emberek elriasztása. Sok vezetőben egyfajta félelem alakul ki a Szentlélek-keresztségről szóló tanítással, prédikálással kapcsolatban.¹ Senki ne érezze magát elítélve emiatt; ez egy jogos aggodalom, kiváltképp olyanok számára, akik eltérő háttérrel rendelkező embereket akarnak elérni.

A pásztoroknak le kell fektetniük, hogy a Szentlélek-kereszttség biblikus és megélhető megtapasztalás a mai egyházban. Egy kis kreativitással és előre kigondolt szándékkal akármelyik pásztor képes lehet arra, hogy úgy vezesse be gyülekezetét ebbe az életet megváltoztató megtapasztalásba, hogy közben nem riasztja el vagy ijeszti meg őket.

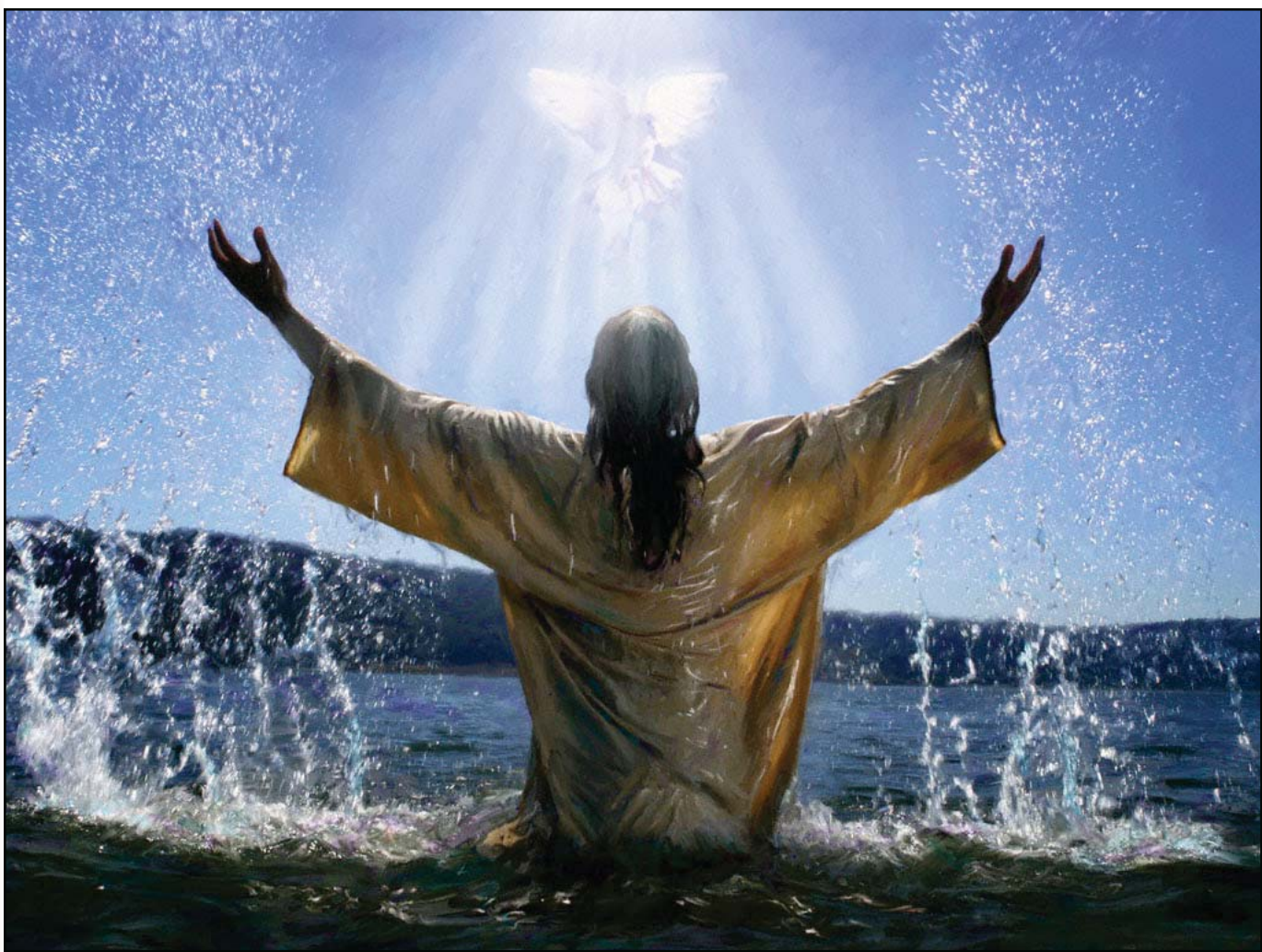
Sok fiatal szolgáló azért megy el pünkösdi körökből, mert az a meggyőződésük, hogy a nyelvek² létezése és használata teológiai szempontból ma már nem helyes. Legtöbb esetben igazából a múlt módszerei és beidegződései azok, amikkel küszködnek, nem pedig a teológiával.

Akiket csak ismerek, akik már nem tanítják-hirdetik a Szentlélek-keresztséget, személyes életükben mind szólnak nyelveken. Így mostanra, ahelyett, hogy másokat is elvezetnének erre az örömteli megtapasztalásra, megfosztják őket ettől a nagyszerű ajándéktól. Ez nagyon szomorú hozzáállás, amire nincs szükség.

A Szentlélek-kereszttség egy ma is érvényes, biblikus megtapasztalás, amit Jézus maga is alkalmazott (Lukács 24:49). Annyit kérek, – mindegy, hány embert nem érdekel – hogy minden pásztor egyszerűen csak mondja ki: „Oké, ez van a Bibliában.” Itt kell elkezdenünk. A pünkösöd nem egyfajta kulturális élmény, mely nyomógomb szerűen kikapcsol bennünket. Sokkal inkább egy Jézusi, Biblikus megtapasztalás és mindenképp mai életünkhöz is köthető.

Amikor a Szentlélek-keresztsegről tanítasz légy épp olyan kreatív, mint amikor akármilyen más témáról tanítasz!

Szeretem a mai generációk kreativitását és kezdeményezőképességét. Légy hát te is ilyen, amikor erről a nagyszerű igazságról tanítasz. Használd Isten-adta kreativitásod, legyél vicces akár és egyszerre erőteljes is.

Mark Batterson, a washingtoni National Community Church pásztorja azt mondja, az Isten hasonlatossága abban is megmutatkozik rajtunk, ha kreatívak vagyunk. Egyetértek. Légy Istenhez hasonló, amikor a Szentlélek-keresztségről szóló igazságot tanítod.

Egy pünkösdvasárnapi prédikáció sorozatot használtam föl, amikor erről tanítottam. A sorozatot Ron Bontrager írta, az indianapolisi Lakeview Christian Center pásztorja. A prédikáció sorozat címe „Power-Aide” (egy energia ital neve – a ford.) volt. Fiala, kreatív szolgálati csoportom több mint 100 Poweraide-es üveget készített ki a színpadhoz. Minden héten osztogattuk az italokat. Ez egy egyszerű, de mókás módja volt a Szentlélek-keresztségről való tanításnak. A harmadik alkalom után előre mentünk, és dicsőítésbe kezdtünk. Sokan ekkor kapták meg saját imanyelvüket – ekkora tapasztalták meg először. Modern volt ez így, és könnyen is ment. Több héten át kaptuk az e-maileket az emberektől, akik bizonyosságot tettek arról, hogy otthon Biblia olvasás közben kapták meg a nyelveken szólás ajándékát – volt, aki pedig munkába menet az autóban.

Ne bízd a véletlenre!

Táblázz be egy egyszeri alkalmat vagy egy rövid részekből álló sorozatot valamikor pünkösd vasárnap környékére. Ahelyett, hogy nem foglalkozol a Szentlélek-keresztséggel, táblázz be egy ilyen sorozatot, és ez készíteni fog téged arra, hogy működtetni akard gyülekezeted és a közösség viszonylatában egyaránt. Jó ötlet lehet egy „Szentlélek elvonulás” egy Alfa kurzus végén, vagy egy, a Szentlélek-keresztségről szóló képzés vagy tanfolyam beindítása. Állj ellen a kísértésnek, és tegyél valamit. Van Minnesota államban egy evangélikus gyülekezet St. Paul városában, ahol a Szentlélek-keresztségről tanfolyamokon, szemináriumokon, elvonulásokon és más kreatív módokon tanítanak, és többet tesznek ez ügyben, mint a legtöbb pünkösd és karizmatikus gyülekezet.

A missziós vezetéshez tartozik az, hogy meg kell tennünk dolgokat, melyekről tudjuk, hogy helyesek, de nem szívesen tennénk. Számomra az egyik ilyen terület a pénzzel kapcsolatos tanítás. Kiváltképp nem szeretek erről a témáról tanítani – de mikor mégis megteszem, a gyülekezetem tagjai áldást kapnak engedelmességem miatt. Egyszerű lenne a pásztori munka, ha csak a kegyelemről kellene prédikálni. A pásztori munka viszont nem mindig egyszerű.

Állj ellene annak a meglapuló kísértésnek, miszerint várnod kéne az egésszel, míg te magad pontosan nem értetted meg, hogyan is zajlik a Szentlélek-keresztség. Nekünk, vezetőknek, csupán annyi a dolgunk, hogy tanítsuk a népet és megmutassuk az utat. Lehetőségeket kell teremtenünk a növekedésre, és ezt megtehetjük azzal, hogy nem bízunk véletlenre dolgokat, hanem betervezzük. Készíts terveket és valósítsd meg őket ugyanúgy, mint máskor más dolgokkal kapcsolatban.

Ne ess a törvénykezés vagy a liberális gondolkodás csapdájába!

Azt akarjuk embereink számára, ami a legjobb, és nem akarjuk, hogy hanyagságunk visszavesse kapcsolatukat Istennel. Ha kihagyjuk a Szentlélek-keresztségről való tanítást, az azt eredményezheti, hogy az emberek kritikussá, ítélkezővé vagy túl liberálisokká válhatnak. A liberalizmus alatt itt most az egyensúly elvesztését értem.

Sokkal jobb végig menni egy úton, mint lezúgni arról, egyenest egy gödörbe. Ilyenkor

megsérülhetünk, járműveink megkárosodhatnak, és végül ezzel későbbre tolódik saját utazásunk, vagy más valakié. Mindig emlékeznünk kell, hogy elhívásunk arra szól, hogy hűségesen prédikáljuk az Igét (2Tim. 4:2) Ezt pedig kulturálisan kézzelfogható módokon kell megtennünk. A Szentlélek-kereszttségének csodás megtapasztalása nagyban gazdagítja életünket. Nem szabad a közöny csapdájába, gödrébe esnünk.

Ugyanígy, el kell kerülnünk a törvénykező magatartást is. Aki törvénykező lelkületű, az soha nem boldog, függetlenül attól, mit mondunk vagy teszünk. Életükben felborult az egyensúly. A törvénykező ember gyakorta állít egyenlőségelet a Pünkösöd és bizonyos prédikációs, ének- vagy más gyakorlat stílusai közé. Képesek mindent elutasítani, amit csak nem értenek.

Egy törvénykező lelkületű pünkösdi keresztény egyszer eljött a gyülekezetünkbe, amikor épp a Szentlélek-keresztsegről tanítottam. Amolyan társalgós stílusban adtam elő, majd kezdeményeztem egy egyszerű dicsőítő- és imaalkalmat az oltár körül olyan

tíz percre. Kb. 20 ember kezdett el valamilyen imanyelven beszélni – életében először – köztük Erika Harold is, aki 2003-ban Miss America címet nyert. Ez a törvénykező keresztény odajött hozzám az alkalom után, és azt mondta, hogy „Nem létezik, hogy ezek az emberek igazán megteltek a Szent Szellemmel.” Megkérdeztem, miért, amire azt válaszolta, hogy „Azért, mert nem volt elég hangos, és semmi érzelem nem volt benne.” Láthatóan a törvénykezés csapdájában volt ez a testvér.

Hogy mindkét csapdát kikerüljünk, emlékeznünk kell, hogy ahogyan egyikünk sem tud megmenteni senkit, ugyanúgy egyikünk sem képes senkit sem Szentlélekkel betölteni. Mindkét esetben egyszerűen csak tanítanunk kell az Isten Igéjét, és kialakítani egy légkört hozzá. Isten pedig hozzáadja a saját részét. Prédikálj a megváltásról, és emberek fognak üdvösségre jutni. Prédikálj a Szentlélek-keresztsegről és a hívők elnyerik azt! Azt kapjuk, amit prédikálunk.

A csapdák kikerülése végett nagyon fontos az is, hogy a pásztorok felszabadítsák magukat az alól a kényszeres gondolkodás alól, hogy mindent istentiszteleten kell megoldani. Képezz ki embereket arra, hogy imacsoportokba tömörüljenek, és tedd lehetővé, hogy alkalmanként imádkozzanak olyan emberekkel, akik nyilvánosan el akarják kötelezni magukat Jézusnak, valamint olyanokkal, akik meg akarnak telni Szentlélekkel. Nem kell Billy Graham stílusú alkalmat rendezni ahhoz, hogy emberek térjenek meg, valamint nem szükséges tábortüzes hangulat ahhoz, hogy Szentlélek-keresztséget kapjanak. A mai emberek nem tudják feldolgozni a régi típusú módszereket. Ledermedhetnek tőlük, vagy egyszerűen kisétálnak.

Az emberek nem mindig reagálnak azonnal az üdvösségről szóló üzenetre. Nincs ez másképp a Szentlélek-keresztiséggel kapcsolatban sem. Az emberek sokszor nem azonnal reagálnak, de néhányan bizonyosan eljutnak a döntésre ebben a témában is.

Imádkozz, hogy gyülekezeted tagjai megkapják a Szentlélek-keresztiséget!

Semmilyen különleges ajándékra nincs szükség az emberekért való imádkozáshoz. Egyszerűen és kreatívan tanítjuk Isten Igéjét, megtanuljuk, hogyan teremtsünk kapcsolatot kultúránkkal anélkül, hogy elidegenítenénk az embereket, majd imádkozunk, hogy az Úr üdvözítse őket és megkeresztelje őket. Ilyen imádságra bátorítom a fiatal pásztorokat/vezetőket: - Jézus, kérlek kereszteld meg ezeket az embereket Szentlélekkel. Azt mondtad, te ezt megteszed, ezért erre kérlek most.” Öntsd ki előtte szívedet, ha attól félsz, hogy az emberek majd furán reagálnak, vagy nagy reakciókat vált ki ez belőlük, vagy éppen ijesztőek lesznek. Kérd Őt, hogy viseljen gondot ezekről!

Olyan, nagy egyetemvárosban végzem pásztori teendőimet, ahol az emberek az élet legkülönbözőbb helyzeteiből érkeznek meg istentiszteleteinkre. Megpróbálunk mindent rendben és kiválóan végezni. Szeretném, ha az emberek kapcsolatba lépnének Istennel az üdvösségen, és a Szentlélek-keresztiségen keresztül, de azt nem akarom, hogy a pünkösdi kultúra elemei elriasszák őket. Elmondtam az Úrnak, hogy nem szégyellem Őt, de segítenie kell nekem abban, hogy minden működni tudjon a mi helyzetünkben is. A múltban néhány pünkösdi gyülekezet kihagyta az erről szóló tanítást, miközben növekedtek, vagy vasárnapi-szerda esti alkalmakra korlátozták azt. Az óriási kulturális változások következtében, valamint a vasárnap esti alkalmak megszűnése után különös hangsúlyt kap az, hogy megtanuljuk, hogyan kell friss, újszerű és kreatív módon tanítani a Szentlélek-keresztiségről mind a vasárnap reggeli, mind az ifjúsági, mind más felnőtt és fontosabb alkalmakon.

Valld meg félelmedet és végezz egy kis töredezettség-mentesítést!

Pál azt mondta Timóteusnak, hogy „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim. 1:7). Ahogyan egy számítógépnek is szüksége van arra, hogy néha töredezettség-mentesítést végezzenek rajta, nekünk is hasonlóképp kell cselekednünk. Meg kell szabadulnunk a számítógépen található szemét módjára viselkedő félelemtől, mely lelassít bennünket és meggátolja, hogy azt cselekedjünk, amit tennünk kéne. Nem engedhetjük meg, hogy megadjuk magunkat félelmeinknek és aggodalmainknak. Az erős vágy legyőzi a félelmet és a félelmséget. Ha egyszerű vágy van bennünk, és kérjük az Urat, hogy segítsen, meg fogja tenni. Ha hűségesek vagyunk, Ő is az lesz és megkereszteli a hívőket Szentlélekkel.

Nem kell kivetkőznöd magadból vagy zavarba ejtően viselkedned ahhoz, hogy megtanítsd az igazságot a Szentlélek-keresztiséggel kapcsolatban. Viszont hajlandónak kell lenned arra, hogy az üzenetet elmondd, és arra, hogy kitartóan hirdesd (akár alkalmas az idő, akár nem), hogy meggyőzd, bátorítsd és türelemmel tanítsd az embereket (2Tim. 2:4), ahogyan arra ígéretet is tettél, amikor kirendelést kaptál a teljes-evangéliumi szolgálatra.

Mint a teljesség embereinek, a pásztoroknak meg kell tenniük mindent, amire ígéretet tettek az Úrnak. Olyanokká kell válniuk, mint Jet Li-nek, a „Félelem nélkül” című filmben. Családja becsülete elveszett, amit csak az ország legjobb harcosainak legyőzésével tudott visszaszerezni. Szükségünk van fiatal, félelem nélküli szolgálókra,

akik meg tudják mutatni nekünk, hogyan kell ezt végezni a mai poszt-keresztény korban.

Nem kell minden héten a Szentlélekről prédikálni, de hajlandónak kell lenni prédikálni erről a fontos pünkösdi tanról. Egy egyszeri tanítás, vagy egy kisebb tanítás sorozat Pünkösöd vasárnap környékén talán elegendő. Ha nem bűn a testet öltésről és a feltámadásról kizárólag Karácsonykor és Húsvétkor prédikálni, miért gondolja azt pár hiper-pünkösdi (akik szellemi Ritalin kúrán vannak), hogy elveszítettük pünkösdiségünket, ha a Szentlélek-keresztséggel csak egyszer foglalkozunk egy évben? Megemlítheted az év során többször is a Szentlélek-keresztséget azzal, hogy azt mondod, „Néhányatoknak szüksége van arra, hogy átvizsgálja a Szentlélek-keresztséggel kapcsolatos tanítást, hogy valóban igaz-e – tegyétek ezt épp úgy, ahogyan Krisztussal kapcsolatban tettétek. Ez egy Bibliára épülő gyülekezet. Ígérem nektek, hogy nem tanítanék róla, ha nem lenne benne az Igében. Fordulj Istenhez, és találj rá – hátha Istennek van ima nyelve a számodra is.”

Az, ahogyan kimondunk dolgokat, vagy felszabadítja az embereket, vagy lefagyasztja őket. Mint missziós vezetők, kapcsolatot akarunk kialakítani az emberekkel, nem pedig elriasztani őket.

Szoktam beszélni a Szentlélek-keresztségről ima alkalmak végén is, amikor az emberek az oltár körül állnak. Végig vezetem őket egy Powerpointos bemutatón keresztül néhány vázlatponton, és átveszem velük a Szentlélek-keresztség alapjait. (lásd az oldalsó szövegoszlopot „HAT LÉPÉS, hogy megkapjuk a Szentlélek-keresztséget” címmel) Szinte minden alkalommal, amikor az emberek megkapják a Szentlélek-keresztséget, elkezdnek szólni egy olyan nyelven, amit előtte nem ismertek, amit nem tanultak.

Egy ima alkalom légköre más, mint a vasárnap reggeli istentiszteletké, amikor megjelennek a „felfedező” vagy „csak nézelődő” keresztények. Nem szégyellem, hogy pünkösdi vagyok. Ez az egész csupán arról szól, hogy jó bölcsnek lenni, és minél több embert elérni Krisztus számára. Végül is, ez az elsődleges cél, amely miatt Jézus ránk hagyta, hogy elvegyük az Atyától ezt az ígéretet – hogy a tanúi lehessünk (ApCsel 1:4-8)

Sok ember olyan filmek alapján alakít ki magában képet Pünkösdről, mint „Az apostol” vagy pl. a televangelisták műsoraiból – akik közül sokan a köznevetség tárgyai. Ilyen akadályok okozzák azt, hogy sok pásztor fél tanítani erről a témáról vagy fél imádkozni emberekért, hogy ezt az ígéretet megkaphassák. Törd össze félelmedet és taníts a Szentlélek-keresztségről úgy, hogy az a személyiségedet vagy kultúrádat ne bántsa. A táborig, elvonulások formák és stílus nem biztos, hogy működnek vasárnap reggeleken. És ezzel nincs is probléma.

Befejezés

Elnézést kérek a fiatalabb pásztor generációtól, akik néha úgy érzik, hogy magukra vannak hagyva. Bocsássátok meg az én nemzedékemnek, hogy nem voltunk jobb szellemi atyák. Bocsássátok meg, hogy módszereket és programokat „szentté” akartunk tenni. Kérlek benneteket, ne kövessétek el ugyanazokat a hibákat, hanem e helyett vegyétek szárnyaitok alá a Szentlélek-keresztségről szóló tanítást. A következőt szeretném mondani fiatalabb pásztorainknak: „törekedjete a prófétálásra, de a nyelveken való szólást se akadályozzátok.” (1Kor. 14:39, kiemelés hozzáadva)

Nagyon szeretek imádkozni olyan nyelven, amelyet soha nem tanultam. Sokszor van,

hogy nem tudom egy-egy helyzetben, mit tegyek, de amikor elkezdek nyelveken imádkozni, az Úr ad egy bölcs szót vagy próféciaát vagy egy látást, hogy gyógyulásra tudjak valakit segíteni, vagy előre tudjak mozdítani egy helyzetet. Sok ember van, akit ismerek és szeretek, és aki szeretné elérni a nem hívőket. Ehhez szükségük van a Szentlélek teljességére, aki segíthet nekik. Akár Joel Gross legyen ez a Minneapolisi polgár lakónegyed környékéről, vagy Brad Riley a Coloradói Egyetem környékéről, vagy Terry Austria az urbanai Illionis Egyetemről – mind felismerik, hogy a Szentlélek segítségével nélkül nem érhetik el azt az egyedi kultúrát, amelyben mozognak.

Egyikünk sem engedheti meg magának, hogy kihagyja prédikációi közül a Szentlélek-keresztiséget. Meg kell tanulnunk jobban tenni a dolgunkat és le kell rombolnunk a pünkösddel kapcsolatban kialakult mítoszokat.³ A Szentlélek-keresztiség egy óriási áldás mindenkinek, aki megkapja. Fiatal pásztorokként légy kreatív, akarj erről beszélni, és kerüld ki a csapdákat. Imádkozz, hogy az Úr megkeresztelje az embereket Szentlélekkel, és törd össze saját félelmeidet. Mindannyian küzdünk valamivel. A mai poszt-keresztény kultúrában a Szentlélek-keresztiségről prédikálni sok fiatal vezető számára küzdelmes feladat. Te viszont tudd, hogy szeretnek, hisznek benned és kapsz időt arra, hogy megértsd a dolgokat. Ne hagyjuk ott egymást. Karoljuk föl egymást, ahogyan együtt futjuk meg a pályát. Figyelj, a te kezébe adom a stafétabotot.

Gary Grogan a Stone Creek Church vezető pásztorja Urbana-ban, Illinois államban. Blogja a következő címen érhető el: <http://papagrogan.blogspot.com>

A csodák valóban megszűntek?!

Az apostolok kora biblikus, extra-biblikus, teológiai
és logikus szemszögből

Írta: W.E. Nunnally

A pünkösdieket gyakran kérik, magyarázzák el, miért hisznek és gyakorolják azt, amit. Sajnálatos módon, a legtöbbjük nincs „készen mindenkor, számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőlük a bennük élő reménységet” (1Pét 3:15). Ez gyakran azért van, mert a pünkösdiek nem a bizonyítékokra alapoznak, vagy nem gondolják végig a hitük tartalma és gyakorlata mögött rejlő dolgokat. Ehelyett általában védekezni kezdenek, szégyenkezni kezdenek, vagy személyes tapasztalataikból merítenek. A hallgatóik gyakran elutasítják ezeket azzal, hogy „ez működik neked, de számomra nincs jelentősége.” Éppen ezért nagyon fontos, hogy a lelkipásztorok jobban felvértezzék gyülekezetük tagjait, hogy azok meg tudják osztani másokkal, a pünkösdiek miért hisznek Istenben és a csodákban még ma is.

A pünkösdiekhez gyakran intézett kérdések egyike az, hogy miért hiszik azt, hogy a csodák, a Szentlélek ajándékai, személyes kinyilatkoztatások és isteni beavatkozások a mai napig is megtörténnek. A legtöbb, pünkösdi/karizmatikus tradíció kívüli keresztény úgy gondolja, hogy a Szentlélek ezen manifesztációi megszűntek, amikor az utolsó apostol meghalt, mely időszakot általában az Apostolok Korának végeként aposztrofálnak. Ez a kifejezés azt a hitet reprezentálja, hogy Isten csodálatos erejét,

mely több mint 400 évig működött, egyszer csak megszűntették az emberek között időszámításunk kezdete után, körülbelül 30 és 90 között. Ezen teória szerint, az Apostoli Kor végén ezeket az erőket ismét visszahívták a mennybe, ahol Krisztus visszajövetelét várják.

Az Apostolok Korának történelmi és logikai cáfolata

Az Apostolok Kora kifejezést a diszpenzacionalisták és a szövetség-teológusok is használják, akik egy másik témához is kötik – mégpedig a bibliai kánon lezárásához. Az Apostolok Kora doktrínáját mindkét tábor megpróbálja felhasználni arra, hogy megvédjék és igazolják az Újszövetség tartalmát és kánonjának lezárulását. Az ő okfejtésük szerint az apostoli kor befejeződése az egyház történetében egy természetes és logikus törést okozott a kinyilatkoztatásokban. Ez egyben jelezte azoknak az Isten által inspirált írásoknak a befejezését, melyet Újszövetségnek hívunk. Nem kell azonban a kanonizálódási folyamat konklúzióját emberekhez kapcsolnunk, sem a szavazatuk miatt (az Újszövetség kánonja valósággá vált több száz évvel azelőtt, hogy bármilyen egyházi tanács hivatalosan jóváhagyta volna), sem pedig az apostolok halála miatt.

Az Apostolok Kora kifejezés, és a koncepció melyet reprezentál, nem található meg az Újszövetségben. Ez azt jelenti, hogy az Apostolok Korának doktrínája és annak következményei – a kinyilatkoztatások vége és a kánon lezárása – Újszövetség utáni teóriák (avagy kinyilatkoztatások). Ha ez igaz, akkor egy logikai ellentmondással van dolgunk. Hiszen nem állíthatjuk azt, hogy az Újszövetség írásának befejeződésekor a kinyilatkoztatások is megszűntek, közben pedig további kinyilatkoztatásokat kapjunk ezen folyamat lezáródása után.

A megszűnéselmélet mellett érvelő pozíció kizárólag extra-biblikus és poszt-bibliai következtetéseken alapul. Ez a következtetés azonban úgy tűnik, kanonizált státuszt ért el (autoritása egyenlő a Bibliáéval) azoknál, akik ragaszkodnak ehhez az állásponthoz. Ezt az támasztja alá, hogy azok a közösségek, akik hisznek az Apostolok Korában, engedték, hogy ez a koncepció formálja a hitüket és viselkedésüket. Mivel a hit és viselkedéssel kapcsolatos dolgokat a Protestáns Kereszténységben szigorúan isteni reveláció útján kell alakítani, ez az extra-biblikus álláspont egy olyan státuszba ért el, mely egészen eddig kizárólag a Bibliának volt fenntartva. Ironikus módon, hogy megőrzik az Írás egyéni státuszát, az egyének és közösségek (akik támogatják a csodák megszűnésének teóriáját) maguk emelték saját extra biblikus revelációjukat egy szintre a Bibliáéval, mely egy olyan vád, amit általában a pünkösdiel és a karizmatikusok kapnak meg.

Az Apostolok Kora doktrínájának indítványozói úgy is megpróbálják alátámasztani hitüket, hogy az Ószövetség lezárására utalnak. Fenntartják azt, hogy a kinyilatkoztatások és csodák megszűntek az Ószövetség utolsó prófétájával – ez nekik analógiát képez az apostolok, a revelációk és csodák, valamint az Újszövetség és az Egyházi Kor közötti kapcsolattal.

Első ránézésre, ez az érvelés félelmetesnek tűnik. Alaposabban megvizsgálva azonban inkább rosszul megformálnak. Először is, ahogy az Újszövetség esetében is, az Ószövetség kánonját a használat határozta meg a hívő közösségen belül, nem pedig egy hivatali egység szavazatai, vagy akár egy egyén vagy egyének élete. Másodsor, a próféciák és csodák, melyeket a Testamentumok közötti időszakhoz sorolunk, jól dokumentáltak és bizonyítottak e kor irodalmában, mint például Josephus írásaiban, a Holt Tengeri tekercsekben, a korai rabbinikus irodalomban, illetve az apokrif és a pszeudoepigráf iratokban. Harmadszor, az Újszövetség történelmi beszámolóiban olyan eseményekről is tudósítanak, melyek a két Testamentum közötti időszakban történtek.

Máté és Lukács is beszámol kinyilatkoztatásokról, angyali intervenciókról, próféciákról és csodákról, melyek mind korábbra datálódhatnak, mint Krisztus szolgálata, születése, sőt, fogantatása. Zakariás kinyilatkoztatást kapott és prófétált (Lukács 1:11-20, 67-69). Józsefnek természetfeletti kinyilatkoztatása volt és útmutatásokat kapott álmokon keresztül (Máté 1:20-24; 2:13, 19-22). Mária is kinyilatkoztatást kapott, melyet énekbe foglalt (Lukács 1:26-38, 46-55). Simeon már jóval azelőtt kapott kijelentést, hogy a Jézust vagy Keresztelő Szent Jánost övező események megtörténtek volna (Lukács 2:25, 26). Ahogy a pásztorok (Lukács 2:8-16), Simeon is kapott isteni útmutatást (27. vers) Máriának és Erzsébetnek csodás fogantatásban volt része (Máté 1:18, 20; Lukács 1:13, 24, 36, 37, 57). A bölcsek egy természetfeletti jel és álom segítségével kaptak isteni kinyilatkoztatást (Máté 2:1, 2, 9, 10, 12). Ez, és sok más jelenség mutatja azt, hogy az Újszövetségben csodák és kinyilatkoztatások történtek Jézus születése és szolgálata előtt.

Ezek alapján a megfigyelések alapján azt kell, hogy állítsuk, a próféciák és a csodák nem szűntek meg Izrael történelmében Jézus érkezése előtt. A releváns adatok ilyen újraértékelése nem csak eltávolítja az alapot a csodák megszűnését támogató érvelésben (mely az Ószövetséggel von párhuzamot), hanem pont az ellenkezője mellett érvel: csodák még ma is vannak.

Isten változhatatlansága, a történelem szentsége, valamint az inspiráció és kanonizáció közi különbség

Istenünk – a Biblia Istene, Izrael történelmi Istene – egy állandó Isten. Ő nem szeszélyes és ingatag, mint a pogány istenek az ősi mítoszokban. A bibliai Isten a hűség és szövetség Istene. Sem Ő, (Zsolt 55:19; 102:27; Ézsaiás 46:4; Malakiás 3:6; Zsidók 1:12), sem Igéje nem változik (Ézsaiás 40:8). Ő ugyanaz minden nap: tegnap, ma, és örökké (Zsidók 13:8). Benne „nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása” (Jakab 1:17). Következésképpen bánik az emberrel, és az ő tettei az emberekkel folyamatosságot tükröznek. Ezalól a témánk sem kivétel. Mivel Isten csodálatos tettei az emberekkel

folytatódtak a két testamentum közötti időszakban is, nincs olyan precedens, vagy logikai szükség, ami feltételezné, hogy az Újszövetség végére másképp viselkedne.

Egy intertestamentális fejlődésvonalat megvitató tanulmányunk figyelembe kell vennie olyan problémákat is, melyek az idősakra való hivatkozásból erednek. Először is, a teljes történelem szent. Isten ugyanannyira közrejátszott teremtményeinek életében ebben az időszakban, mint bármikor máskor. Erre egy jó példa a rengeteg prófécia Dániel könyvében, melyek az Intertestamentális Korszakban teljesebben be. Továbbá az Újszövetség rengeteg példát ad Isten tevékenységéről (lásd a fenti idézetekben) még az Újszövetség időszaka előtt. Ezért, Isten rajta tartotta a kezét a Zsidó nemzetben, Júda törzsén, Isai klánján és Dávid családjának egy bizonyos ágán.

Továbbá az is evidens, hogy Isten irányította a családnak ezt az ágát még az intertestamentális időszak alatt is, sőt, innen származtatta a Messiást is. Mi sem bizonyítja jobban azt, hogy Isten irányította ezt a folyamatot, mint a Jézus családfájában megtalálható nevek (Máté 1:13-16; Lukács 3:23-27). Magától értetődően, ez a történet a maga teljességében is fontos, hiszen a Szentlélek irányította azt, hogy a teljes történet napvilágra kerüljön.

A Szentlélek nem tett különbséget a világi és a szent (bibliai) történelem között Jézus családfájára tekintettel, ahogy azt Máté és Lukács írja. Továbbá az, hogy a Korai egyház megőrizte ezeket a verseket, illetve a hozzáállásuk azt mutatja, úgy gondolták, Isten tevékenysége a megváltó történelemben (mely magába foglalja az emberi történelem isteni irányítását, a kinyilatkoztatást és a csodát) állandó maradt – a Teremtéstől a testet öltésén át a világ végéig. A Korai Egyház igazi pünkösdi egyház volt.

Másodszor, különbséget kell tennünk a prófétai tevékenység és a kanonizált Szentírás között. Sok Pünkösdi gyülekezetben a prófécia igaz, eredeti hangját még ma is hallani. De ezek a modern-kori próféciaik nem egyenlőek a Szentírással. A bibliai kánon ma már nem nyitott, és az ilyen próféciaik nem kerülhetnek be a Szentírás kánonába. Isten ezen üzenetei az Ő gyermekei számára egy bizonyos időre, helyre és szituációra szólnak. Nem diktálnak hitbéli és életre szóló üzenetet minden embernek, minden időben, mindenhol. Továbbá, ezen próféciaik legitimitását a Biblia, Isten Szavának tükrében kell megítélni.

A testamentumok közötti időszak prófétai tevékenységét is hasonló módon kell vizsgálnunk. Ezek a próféciaik azon közösségek szükségét és istenfélő gondolatait tükrözik, ahonnan származnak. Történelmi tény, hogy ezek a próféciaik kommunikációs eszközként funkcionáltak, mint ahogy az is, hogy irodalmi státuszuk nem kanonizált, mely arra az Isten által irányított folyamatra reflektál, amely a kánont formálta. Ezek után már csak annyi van hátra, hogy bebizonyítsuk, a kapcsolat az Ószövetség és az Intertestamentális időszak próféciaik között hasonló ahhoz a kapcsolathoz mely az Újszövetség és modern kori próféciaik közt lehetséges fel.

Az Ó-, és Újszövetségkanonizált Szentírás. Mint olyan, egy Isten által közvetlenül irányított folyamat tetőpontját reprezentálják. A Szentírás egy normatíva – örökké releváns – és az egyetlen irányadó a hithez és viselkedésünkhöz. Sem az Intertestamentális időszak próféciai, sem a modern kori prófécia nem részei a Szentírásnak. Egyik sem ment át egy Isten által irányított népszerű, általános felhasználási folyamaton. Egyik sem releváns az örökkévalóság szempontjából, sem normatív. Mindegyiket az idő, helyszín és szituáció határozza meg, tehát nincs meg bennük az a belső, valódi hatalom, hogy irányítsák a hitet és annak gyakorlati kérdéseit.

A két testamentum közötti időszak hívő közösségei számára a prófécia nélkülözhetetlen volt. Annak ellenére, hogy megvolt a Biblia (az Ószövetség), szükség volt a korrekció, az újrabilagolás, kihívás, remény és bátorítás hangjára, valamint a megtérésre való felhívásra, mivel a prófécia az akkori szituációkra szóltak. Isten az Ő bölcsességében egy hasonló dinamizmust nevelt a mi hívő közösségeinkbe is. Habár megvan a Biblia (mind az Ó és mind az Újszövetség), Isten továbbra is a prófécia hangjával gazdagítja az Ő egyházát, mert jól ismeri az ember természetét (1Móz 6:5; Zsolt 103:14; 139; Máté 7:11, Róm 3:23).

A történelmi korokon keresztül az ember igénye a prófeciára, mint Isten hangjára mit sem változott. Hasonlóképp, Isten természete sem változott meg. Ő még mindig szereti a teremtményeit, van terve a számukra, és az a vágya, hogy ezt a tervet dinamikus kommunikálja minden generáció számára.

Az Apostolok Kora az Újszövetség tanításaival szemben

Az Újszövetség meghazudtolja az Apostolok kora tanítást, továbbá a prófécia és más természetfeletti jelenségek megszűnésével kapcsolatos teóriákat. Az Efézus 4.11 által megtudhatjuk, hogy Isten megáldotta az egyházat olyan egyénekké, akik apostolokként, prófétákként, evangélistaként, pásztorokként és tanítókként funkcionálnak. Azok, akik kiállnak egy apostoli kor, illetve a csodák megszűnése mellett, valószínűleg szelektív módon bánnak ezzel az Igeverssel. Egyik oldalról nézve, senki nem mondaná azt, hogy az evangélista, pásztor és tanító tisztsége már nem lenne működőképes. Másrészt pedig, azok, akik kitartanak amellett, hogy a csodák megszűntek, fenn kell, hogy tartsák azon véleményüket is, miszerint az apostoli és prófétai elhívás többé nem létezik, elsősorban karizmatikus és kinyilatkoztató természete miatt.

A probléma ezzel a megközelítéssel az, hogy tisztán önkényes. E sorok isteni, és emberi írója, e listát úgy alkotta meg, hogy azt olvasói egészében értelmezzék. Nem jelzi semmi azt, hogy a listán belül van egy határvonal, mely néhány képesség, avagy ajándék idejét mutatja a többivel szemben. Az, hogy ha piszkálják, csonkítják vagy elválasztják a lista részeit, semmi más, mint a szöveg megbecstelenítése.

Persze, Pál szab időbeli korlátokat a listához. Az igevers valóban jelzi, hogy ezek a dolgok végül majd mind megszűnnek. Azonban a kérdés nem a „melyik?“, hanem a „mikor?“. A 12 és 13 vers ezt jól bemutatja. Ezek a tisztségek azért vannak, hogy „hogyan felkészítsék a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan...”

1. a hitnek egységére
2. az Isten Fiának megismerésének egységére,
3. a felnőttkorra,
4. a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra” (Efézus 4:13).

Egy keresztény sem érte még el ezeket a célokat teljesen. Éppen ezért, az összes tisztség,

melyet az igevers felsorol szükséges ahhoz, hogy az egyház eljuthasson az érettségre. Továbbá még azt is feltételezhetjük, hogy az egyház múlt és jelenbéli alkalmatlansága és éretlensége közvetlenül összekapcsolható a karizmatikus ajándékokkal szemben tanúsított tisztelet és hangsúly hiányával, amely az évszázadok során tapasztalható volt. „a test gyengébbnek látszó részei nagyonis szükségesek, ... És így ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi” (1Kor 12:22,26; vegyük észre, hogy a kontextus pontosan a vita tárgyára irányul).

Egy másik szöveg, melyet érdemes megfigyelni, a Rómaiakhoz írt levél 11:29 verse, „hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok.” Nyilvánvalóan, ezek az „ajándékok” nem az 1Kor 12 versének szellemi ajándékai. Ebből a szempontból a szövegek közvetlen környezete nem kapcsolódik a már fentebb idézett versekhez. Mégis, egy alapvető irányelv működését figyelhetjük meg. A Rómaiakhoz írt levél verse Isten hűségéről és az emberrel való következetes bánásmódjáról beszél. Nem csak az Ő megváltozhatatlan természete akadályozza meg Őt, hogy érvénytelenítse az Ő ígéreteit a tényleges Izrael felé; az Ő természete abban is megakadályozza, hogy megszüntesse azt az ígéretét, hogy a Lélek ajándékával ruházza fel az embert végig az egyház korszakán át.

Egy harmadik szövegrészlet, melyre oda kell figyelnünk a jelenlegi kontextusban, az ApCsel 2:39. Egy eszkatologikus szituáció során Péter kijelenti az első keresztény prédikációban, hogy Isten ígérete a Szentlélek ajándékára – minden egyéb kísérőjelenséggel együtt mely az Ő jelenlétével jár az emberi lényben – „tiétek ... és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk” (ApCsel 2:39). A pünkösdi álláspont locus classicus-a ez a vers. A szöveg azt mutatja, hogy az Egyházi kor kezdetén, a Szentlélek legelső kitöltésekor Péter kijelentette: ez a megtapasztalás kell, hogy legyen a norma a teljes Egyházi korra nézve. Az, hogy külön külön is, sorrendben megemlíti a jelen, a következő, és az összes jövőbeli generációt, Péter félreértést kizáró módon bizonyítja ezen ígéret relevanciáját minden nemzedék számára.

A negyedik, de kevésbé egyértelmű, ám egy jól összefoglalt bibliai megközelítés szempontjából mégis fontos szakasz az 1Korintus 1:7-ben található. Pál megjegyzi, hogy a korintusi gyülekezet tagjai „a vele való közösségben mindenben meggazdagodtatok, minden beszédben és minden ismeretben” (1Kor 1:5). Az örömhír igazsága kinyilatkoztatott köztük, és „nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban” (1Kor 1:7). Elsősorban a hetedik vers végére oda kell figyelnünk. Pál azt mondta, a korintusiak meggazdagodtak, lévén az örömhír kinyilvánította magát nekik, és ők élvezik minden ajándékát – de csak egy bizonyos ideig – „miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok” (1Kor 1:7). Amire itt Pál gondol, az ugyanaz az eszkatológiai időrend, melyet már említett az Efézus 4.13-ban, illetve az 1 Korintus 13:10-12-ben. (a szöveg értelmezését lásd lejjebb). A Lélek karizmatikus ajándékai egyszer megszűnnek majd. Ez a vég azonban nem az Apostolok Korának lezárásakor, vagy a történelem más időpontjára várható. A Lélek csodálatos ajándékainak megszűnése akkor fog megtörténni, amikor az idő maga is megszűnik – amikor a Király visszatér és a világ mostani rendje megszűnik majd létezni. Ekkor az evangélista törekvések is eltöröltetnek. A bűn és a betegség a múlt részévé válik. A kinyilatkoztató ajándékokra, képességekre nem lesz többé szükség, hiszen azonnali és törhetetlen kapcsolatunk lesz az Istennel – „színről színre” (1Kor 13:12; vö. 1János 3:2). Még a természetfeletti adományok is elveszítik jelentőségüket ebben az áldott állapotban, mert Krisztus visszatérésekor „úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten” (1Kor 13:12).

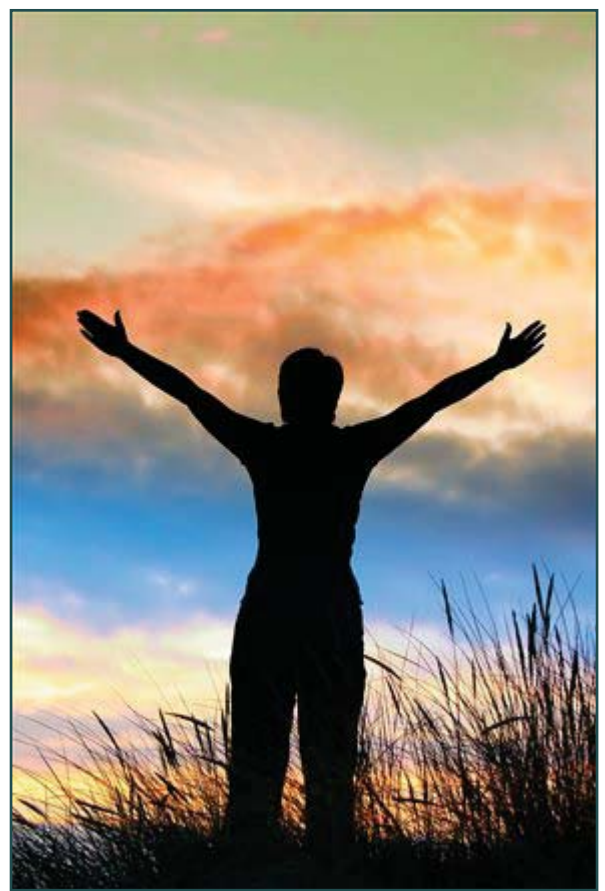
Egy utolsó Pál féle szöveg, mely talán a legelhanyagoltabb, a 2 Korintus 3:3-11-ben található. Ebben a szakaszban az apostol a törvény szolgálatának dicsőségét hasonlítja össze a Szellemével. Azt írja: „Ha pedig a halálnak betűkkel kőbe vésett szolgálata dicsőséges volt, úgyhogy nem tudtak Izráel fiai Mózes arcára nézni arcának múlt dicsősége miatt, hogyan volna még dicsőségesebb a Lélek szolgálata? Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel dicsőségesebb az igazság szolgálata! ... Ha ugyanis a mulandó dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges a maradandó” (2Kor 3:7-9,11).

Pál több érdekes párhuzamot von a két adomány között. A jelen tanulmány azonban csak a törvény szolgálatának ideiglenes avagy „fakuló” tündöklése és a Lélek szolgálatának még nagyobb dicsősége közti különbséggel foglalkozik, ahol az utóbbiról Pál azt állítja, hogy „állandó.” Itt Pál megint csak egy olyan eszkatológiát/pneumatológiát bizonyít, mely a Szentlélek keresztséget, illetve az azzal járó ajándékokat az egyház állandó velejáróinak tekinti egészen Krisztus második eljöveteleig.

Péter és Pál kijelentéseit alapul véve kijelenthetjük, hogy ha volt is valaha Apostolok Kora, az egyház számára az még mindig tart.

Az előbb leírtak fényében, nehéz elképzelni az Apostolok Korának teóriáját. Vegyük például Timóteust. Pál Timóteust bírta meg az efezusi gyülekezet pásztorlásával. (1Timóteus 1:3). Timóteust különösen megerősítette Isten, amikor Pál és a vének rájuk tették a kezüket (1Timóteus 4:14; 2Timóteus 1:6). Képzéljük el Timóteust, amint épp lelkipásztori teendőit végzi serényen, épp imádkozik valaki gyógyulásáért vagy egy démont űz ki valakinek a gyermekéből. Most képzéljük el, ahogy ebben a pillanatban Efézusban (legalábbis a Korai Egyház tradíciója szerint), az idős János apostol, a belső kör utolsó tagja, az utolsó levegőjét veszi és eltávozik mennyei jutalmába. Visszavoná Isten a csodatevés képességét, amelyet Timóteusnak adott, és ezáltal félbemaradna egy csoda? Tudna-e Timóteus egy olyan elfogadható bibliai magyarázatot adni arra, hogy a két ember közül, akikért imádkozott, miért csak az egyik gyógyult meg, és a másik nem? Milyen hatással lett volna ez a helyi gyülekezetre? Képzéljük csak el mennyire negatívan befolyásolná ez azt a munkát, melyet Isten Timóteusra bízott. Személyes szinten nem lenne képes többé engedelmeskedni annak az erőnek, amit isteni ihletéssel kapott: „ezért emlékeztetek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned” (2Tim 1:6).

Nyilvánvaló módon, ez a gondolat tarthatatlan. Isten természete ellen való, aki pedig következetes, hűséges, változatlan, és kegyes azokkal, akik szükségben szenvednek. Ellentétes az Isten Igéjével, amely mint már magyaráztuk, a kontinuitás koncepcióját támogatja kizárólagosan, míg a megszűnéselmélettel kapcsolatban nem tesz semmilyen említést. Hála az Úrnak, hogy az egyház nem egy apostol tisztavirág életű, törekény testi létéből nyeri erejét, hanem egy örök, feltámadott Krisztusból, aki „mindenkor él, hogy esedezzék értünk” (Zsid 7:25).

A megszünéselmélet: Az Apostolok Korát támogató, helytelenül használt Újszövetségi szövegek

A megszünéselmélet felállítói gyakran utalnak az 1 Korintus 13:10-re, „Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes.” A „tökéletes” állításuk szerint itt nem az Újszövetségre utal, hanem Krisztus visszatérésére, mely a 12. versből derül ki. Nincs is szükség további vitára. Érdekes azonban megfigyelni, hogy a „tökéletes” (teleion) neme semleges, míg máshol a „testamentum” (diatheke) szó nőneműként van fordítva. Ha Pál azt akarta volna, hogy az olvasói ezt a főnévként használt melléknevet az Újszövetségre értsék, akkor a „tökéletest” is ugyanúgy nőnembe helyezte volna.

Hasonlóképp, az 1 Korintus 15:8, „Legutoljára pedig, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is,” sem jelöli a revelációk végét vagy a kánon lezárulását. Pálnak a damaszkuszi úti esemény után is voltak látomásai. Mások akkor láttak csodákat, miután Jézus megjelent Pálnak. Továbbá, az egész Újszövetség a Szentélek inspirációja miatt íródott, méghozzá Pál Jézussal való damaszkuszi úti találkozása után. Akkor pedig mire utal ez a kijelentés? Pál mindössze annyit jelent ki, hogy az összes férfi közül, akiket apostoloknak hívtak, ő volt az utolsó, aki látta a feltámadott Krisztust.

A Zsidók 1:1-2 egy másik népszerű bizonyítékként használt szöveg a megszünéselmélet híveinek. Rá kell mutatni azonban, hogy ezek az „idők” „végsők”, és hogy a szöveg nem Krisztus testté válására utal. Máskülönbén a szerző a saját szabályait szegné meg azzal, hogy Krisztus földi megnyilatkoztatása után kommunikál kinyilatkoztatást.

A Jelenések könyve 22:18,19 egy végső bizonyítékként használt szöveg a megszünéselmélet támogatóinak. Ebben a versben a hívők felszólítást kapnak, hogy nem vehetnek el, vagy adhatnak hozzá azokhoz a próféciákhoz „amelyek meg vannak írva ebben a könyvben.” A teória hívei azzal érvelnek, mivel a Jelenések könyve a kánon végénél jelenik meg, ezért ezzel egyben meg is szünteti a további kinyilatkoztatásokat. Több probléma is van ezzel az értelmezéssel. Először is, a szerző pontosan elmondja, hogy ez a tiltás mire is utal. Nem általánosságban beszél, hanem saját szavaira utal vissza – „a prófécia eme könyvének...” (kiemelés hozzáadva). Másodsor, a szerző nem gondolhatott a teljes Újszövetségre, hiszen az akkor még nem formálódott meg. Egyszóval a szerzői szándék hamisítja meg az érvelés eme vonalát. Harmadsor, más könyvekben hasonló tiltásokat találhatunk. Az egyik példa erre az 5 Mózes 12:32. Ez a vers tehát azt jelentené, hogy minden további prófécia, kijelentés onnantól fogva illegitim? Reméljük nem.

Befejezés

Három tanulság vonható le ebből a cikkből. Először, egyetlen történelmi analógia, vagy bibliai szakasz sem szolgáltat legitim magyarázatot az Apostolok Korára vagy a csodák megszünésére. Másodsor, Isten természete, a Szentírás egységes üzenete és az elbukott ember következetesen szükségben élő állapota megköveteli a csodák folytatóságát a mai világban. Harmadsor, a mai egyház biztos bibliai alapokon nyugszik amikor megerősítést keres a hatékonyabb szolgálathoz a Szentlélek keresztség és a Lélek ajándékain keresztül. Minden okunk megvan arra, hogy Istent keressük, hogy irányítson, gyógyítson, védelmezzen és gondoskodjon rólunk. A lehetőségek és a szükség elképesztő világában „gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, [...] van benned” (2Tim 1:6).

W.E. Nunnally, Ph.D., a Keresztény Származás és a Korai Judaizmus professzora, Evangel Egyetem, Springfield, Missouri.

